

FİKİR PERVER

Fikir, Sanat ve Edebiyat..

SAYI 19 ŞUBAT 2021

DiPA

Ey Türk Gençliđi,

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir. Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinedir. İstikbalde dahi, seni, bu hazineden, mahrum etmek isteyecek, dahilî ve haricî, bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklâl ve cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok nâmüsaid bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler.

Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakru-zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi, vazifen; Türk İstiklâl ve cumhuriyetini kurtarmaktır!

Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asîl kanda, mevcuttur!

H. Atatürk

FİKİR PERVER

2017 senesinde başlattığımız "Geleceğimiz Kitapta" adlı köy okullarına kütüphane kurma projemizi 2 yıldır sürdürürken ülkemizdeki genç yazarların ülkesine seslenmesi için 2019 Ağustos ayı itibariyle Fikirperver Dergi olarak karşınızdayız. Amacımız gençlerin hislerini bu dergi vasıtasıyla yazıya dökmesidir. Keyifli okumalar dileriz.

Yazarlarımız

Asya Alin ARSLAN
Beyda TOPAN
Cengiz YOZBATIRAN
Emine SELCAN AYAZ
Engin MUTLU
Esin TEKİN
Hatice ÇEMREK GÜLER
Hatice ÇEVİK ERDAL
İsmail İGDELİ
M. Esat KÖKYILDIRIM
Mehmet Ali KESKİNKILIÇ
Merve GÜNHAN ÇAĞIL
Merve KAKICI
Mesut ÖZ
Nihal ŞENOL
Nisan İZGÖREN
Özgür AKTAŞ
Perihan AKTAN
Rüveyda ÇEBİ
Sare Büşra GÖNCÜ
Selim TOSUN
Serkan DURU
Şehnaz ORHAN
Şeyma ARKIN
Tuğba ÇELEBİ
Zafer ERBAŞLAR
Zafer PARLAK

Editörlerimiz

Merve KAKICI
Meryem ÇAYCI
Özgür AKTAŞ

Kapak İllustrasyon

Dilayda TURGUT

Tasarım

Ahmet Can ÇAKAR
Mehmet Akif YARDIM

İletişim

Derya CORUK
Sılanaz KALENDER

SİZ DE YAZMAK İSTER MİSİNİZ?

2019 yılında ülkemizin gençlerinin isteklerini dile getirmek için oluşturulan Fikirperver Dergi' de siz de yazmak isterseniz bizimle mail yoluyla iletişime geçebilirsiniz.

19. sayı
Şubat/2021

fikirperverdergi.com

▶ Fikirperver Dergi

📷 @fikirperverdergi

fikirperverdergi@gmail.com

Geleceğimiz Kitapta

Kasım 2017' de üniversite öğrencileri tarafından köy okullarına kütüphane projesi bugün itibariyle ulaşmıştır. İncelemek için sosyal medya hesaplarını ziyaret edebilirsiniz.

▶ Geleceğimiz Kitapta

📷 @geleceğimizkitapta

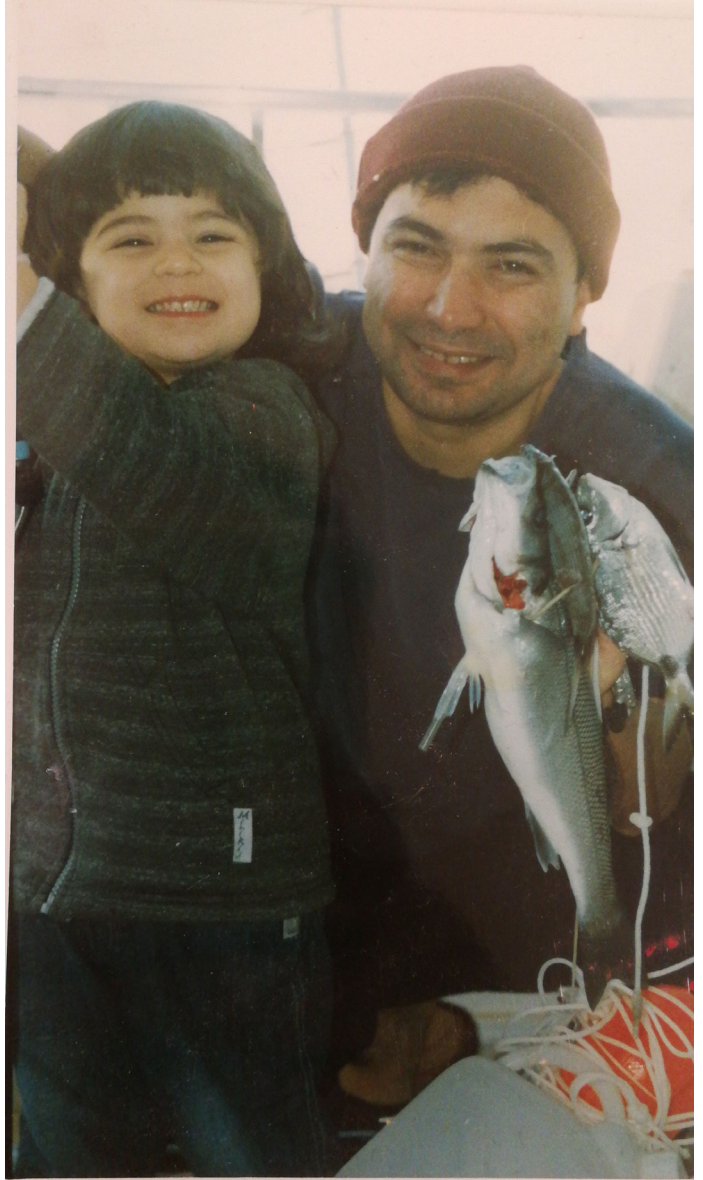
SEVGİLİ SAYGIDEĞER AHMET ŞERİF İZGÖREN

İtiraf etmeliyim ki kitaplarının çoğunu okumadım ve geçenlerde birisi yayımlanmış kaç kitabın olduğunu sorduğunda bunu cevaplayamadım, bu beni hayırlı bir evlat yapmaz farkındayım. Fakat her türlü çok hayırlı bir evlat olduğumu biliyoruz bunu burada tartışmamıza gerek yok. Yazımı kısa sürede yazmam gerektiği ve Zafer abinin “Kanka bitti mi?” baskıları yüzünden çok güzel yazamayacağımı öncelikle belirtmek istiyorum. Klasik ve klişeleşmiş “Sen dünyanın en iyi babasısın” laflarını da yazmayarak. Ama sen dünyanın en iyi babasısın, o ayrı konu. Çoğu insanın dostuyla bile zor paylaşacağı, paylaşamayacağı konuları sana kolaylıkla anlatabiliyorum çünkü karşımdaki kişinin cevabını ve tepkisini bir baba sıfatıyla değil, bir dost olarak vereceğini biliyorum. Bu ilişki bence çoğu baba-kızın yakalayamayacağı çok özel ve sıradışı bir ilişki. Benim için çok değerli. Artık büyüdüğüm ve çevremdeki insanlar çoğunlukla belli olduğu için “Baban ne iş

yapıyor?” diye sorulmaması beni çok mutlu ediyor. Çünkü bu sorunun hem bir cevabı yok hem de bir sürü cevabı var; serbest meslek ya da yazar, eğitmen, yönetici, firma sahibi, konuşmacı, seminerçi... Yani sanırım bu sorunun cevabı serbest meslek. Üstelik benim dışımda bu soruyu cevaplayamayan biriyle de tanışmadım, çok basit olmasına rağmen. Çoğu insanın da mesleğini anlayamayıp seni mafya sanmasının da sebebi bu. Yayımlanmış 20 küsur kitabın var ve mesleğin yazar, şimdilik belirli cevaplarım bunlar. Birkaç sene sonra cevabım günümüz koşullarına göre yenilenebilir. Sanıyorum ki ben farkında olmasam da, ve tabii ki farkında olduğum birçok konuda da, hayatıma çok büyük etkin var. İşletme okumam, basketbola ve spora olan sevgim, tutkuyla savunduğum bazı düşünceler, matematik zekamın kötü olması ve kısa boylu olmam. Bence çoğu özelliğimi ve kararımı sana borçluyum, tabii ki anneme de. Anne ileride sana da dergi sayısı ithaf ederlerse

daha güzel bir yazıyı sana yazacağım söz veriyorum, sen şimdiden bir sürü meslek edinmeye ve kitap yazmaya başla. Zaten birini tutturursun, önünde bir örnek var. Babama geri dönecek olursak, bir sürü insanın “Kızı olmak nasıl bir duygu?” sorularına “Çok güzel bir duygu” diye cevap veriyorum çünkü tabii ki doğru cevap bu. Fakat bir sürü insan bu soruyu bana dinledikleri ve kitaplarını okudukları insanın sanki evdeki diyaloglarının ve bizim ilişkimizin de bu yönde olacağını düşünerek soruyor. Babam beni karşısına alıp “Çiçero diyor ki” veya “Bizim 5 tane ilkemiz var: dürüstlük, hoşgörü...” gibi sohbetler yapmıyor benimle, çoğu insan hep böyle olduğunu düşünüyor bence. Dolayısıyla bana “Kızı olmak nasıl bir duygu?” diye sorduklarında aslında sordukları “Ahmet Şerif İzgören’in kızı olmak nasıl bir duygu?” oluyor. Bilmem anlatabildim mi? Çünkü çoğu insan babamı babam olarak tanısaydı “Babanla ilişkiniz nasıl?” diye sorardı, o zaman bu sorunun cevabı çok daha uzun ve yukarıda biraz yazdığım gibi olurdu. Babamın kızı olmak tabii ki çok güzel bir duygu, ama bizim iletişimimiz sizin onu tanıdığınızdan çok daha farklı. Ben Ahmet Şerif İzgören’in değil, babamın hayranıyım. Baba, tek bir sayfada benim için anlamını ve hayatımdaki önemini anlatmam asla mümkün değil. Sen benim hayatımdaki en değerli ve önemli (üzgünüm anne kendi dergi yazını bekle) insansın. Seni çok seviyorum. Bu duygusal ve bir o kadar da karışık yazımı balığa olan derin sevgini bilerek, bir itirafla bitirmek istiyorum. Hala 2000 apartmanında otururken bir akşam yemeğinde sen bize balık yapmıştın, klasik. O zamanlar balığı çok da sevmiyordum ve zorla ye-

meğimi yediğim hatta pek de yemediğim bir akşamdı. Herhalde herkes yemeğini bitirip kalkmış olmalı ya da sadece sen birazdan döneceğini söyleyerek masadan kalktın ve döndüğünde balığımı bitirmiş en azından biraz daha yemiş olduğumu görmek istedin. Ben de balığı tabii ki yemeyerek didik didik ettim ve sanki çöpmüş gibi hepsini kılçık tabağına aktardım. Yani benim tabağımdaki balık miktarı azaldı ve hatta bitti fakat ben hiçbirini yemedim, sadece tabağımda olanı kılçıkların yanına koydum ve sanki bitmiş süsü verdim. Sen masaya dönünce de hepsini yediğimi söyledim, sen de bana “Aferin kızım” dedin. Maalesef ki sana yalan söylemiş bulundum ve bundan sonra bir daha da sanıyorum ki hiç söylemedim fakat o günkü ben ve bugünkü ben tamamen aynıyız; çünkü ikimiz de senden “Aferin kızım” lafını duyabilmek için her şeyi göze almaya hazır çocuklarız. İyi ki babamsın... Zafer abi yazım bitti. :)

ÖĞRETMENİM: ŞERİF

17 Mart 2010. Kocaeli’de inanılmaz bir yağmur var. Sabancı Kültür Merkezinin kapısından içeri girerken soğuktan titreyen ellerimizde suyu akan şemsiyeler. Fuayedeki kalabalığı anlama ve kültür merkezinin yapısını keşfetme arasında gidip gelen şaşkınlık esnasında bir grup öğrenci dikkatimi çekti, 15-20 kişi toplanmış sohbet ediyorlardı. Aralarında yeşil çizgili kazağı olan birisi de var, fiziksel olarak Şerif Hocaya benziyordu. Uzaktan seçme çabalarımız başarıyla sonuçlandı, bu kesinlikle Şerif Hoca idi. Arkadaşım Cansu ile heyecanlanıp işaret ettik birbirimize. Videolardan çıkıp gelen eğitmen tam da karşımızda duruyordu :) Ama alışageldiğimiz durumlardan çok farklı bir şey vardı. Seminerden önce kulisteki odasında kahvesini yudumlamak yerine, kendisini dinlemeye gelen öğrencilerle sohbet ediyordu. Bu şaşkınlık ve yağmurda ıslanmış olmanın etkisiyle kendimizi salona attık. Biletlerimizi en ön sıradan almıştık, hemen kurulduk yerimize. Seminerin başlamasına beş on dakika kala yanımıza heyecanla birisi oturdu. “Hanımlar, protokolü kapatmışsınız.” nidasına döndüğümüzde Şerif Hocanın sıcacık bakışlarıyla karşılaştık. Hem

mutlu hem heyecanlı hem de çok gerçek bir şey hissetmişim o an, bu adam kendisi gibi birisiydi. Videolarında izlediğim, kitaplarında okuduğum kişi tam olarak karşında duruyordu, şeksiz şüphesiz. Semineri nasıl dinledim, Şerif Hocam ne anlattı, inanın hatırlamıyorum. Seminerin sonunda Uğur Böcekleri Projesinden bahsetti ve hissettiğim şey çok netti: Ben de Uğur Böceği olmalıydım, çünkü ilk defa karşıma inandığı gibi yaşayan birisi çıkmıştı. O andan itibaren hayatımda yepyeni bir sayfa açıldı. Eğitimcinin Eğitimi ile başlayan eğitimlerde hep Şerif Hocamı görmeyi bekledim, hiç birisine gelmedi. Tatlı sitemkâr tavırlarla Hocama gönül koyacakken bir video ile perde arkasından göz kırptı her seferinde: “Ben yokum şu an aranızda, ama bu proje sizin omuzlarınızda yükselecek” diyerek. Meğer tüm bunlar bizim büyümemiz içinmiş, bunu çok sonradan anladım. Kişilere, kurumlara bel bağlamadan bu güzel ülke için içimize tutunarak yol almamız için Hocamın çizdiği bir yol haritasıymış. Popüler olmadan, teşekkür beklemeden, sırtımız sıvazlanmadan hatta önümüze engeller konularak alacağımız bir yola hazırlanıyormuşuz meğer. Bunu

idrak ettiğimde Şerif Hocamın hayatımdaki konumu değişti, bir eğitmen değildi artık benim için. Gerçek hayatta karşıma çıkan ve sihirli değneğiyle benim evrilmeme vesile olan bir masal perisiydi o, evet öğretmenimdi artık. Yıllar içerisinde denk geldikçe katılabildim Şerif Hocamın seminerlerine, çok sık olamadı. Ama her seferinde hatırladı, sıcacık gülümsemesiyle hep içimi ısıttı. O bilmez ama çok dualar etmişimdir Sevgili Hocama :) Zaman geçti ve ben de büyüdüm. Şimdi dönüp bakıyorum geçen zamana, ne kadar doğru adımlar atmış ve bize nasıl doğru rehberlik etmiş, diyorum. Bayrak elden ele aktarılır ya hani, şimdi ben de taşıyorum o bayraklardan birisini. Hocamdan aldığım emaneti, yeni böcüklerin yolunu açmak için kullanıyorum. Ben yokum esasen, bu güzel ülkeyi ma'mur etmek için yol almaya çalışan güzel insanlar var. Ve onlardan önce o yoldan yürümüş, edindiği azıcık deneyimin zekâtını verme derdine düşmüş bir garip yolcu. Yol alırken yoldaş çok önemlidir de başa gelen her şey yoldaştan değil, yoldandır. Bunu bildiniz mi yol içre yol açılır önünüzde. İşte Hocam bana bunu öğretti. Nice yoldaş görünenler yeri gelip yol keser-

ken, önüme engeller koyarken iki seçenek sundu bana: Ya söylenip şikâyet edeceksin ya da yeni bir yol açacaksın, dedi. Ben yol açmayı seçtim, yollar yollara sebep oldu ve nice güzelliklere açıldı. Artık Şerif Hocamdan bir beklentim kalmadığını fark ettiğim gün, bana yine sihirli değneğiyle dokunduğunu hissettim. Kişilerden bağımsız olmanın tadına varma zevkine kavuşmuştum, vesile olan Sevgili Hocamdı. Şimdi onu dinlerken sevgi ve dua ile dinliyorum. Bugün yaşadığım ülkeye olan inancım, sahilde yürüyüş yapan ablaya kocaman bir gülümsemeyle gönderdiğim günaydın, çöp toplayan delikanlı ile paylaştığım simidim, 'seminer abla' unvanını bana layık gören miniklerle sevgi sarılmalarım ve daha nicesi düşüyor gönlüme. Her biri için ayrı ayrı teşekkür gönderiyorum Hocama, sesimi duymuyor belki ama yüreğinde kabul ediyor hepsini, tüm kalbimle inanıyorum. Biliyorum ki kalpten kalbe yollar daima açıktır, yeter ki kalp kalbe karşı durabilsin. Çok şükrediyorum, böyle güzel bir yoldaş ile yollarımı kesiştirene, gönül dolusu hem de...

ÜÇ KAFADARLAR DALIŞ KULÜBÜ

1995 yılının bahar aylarında o eşikten geçerken yaşamımda neler değişecek hiçbir fikrim yoktu. Görünüşte çok basit bir istekle o binanın eşiginden içeri girmiştım. Özel bir eğitim kurumunun açtığı scuba dalış kursuna yazılmak. Çocukluğu ada da geçmiş biri için çok da şaşılacak bir istek olmasa gerek öyle değil mi? Lakin O'nunla tanışacağımı nereden bilebilirdim ki.

Şimdi başa dönelim. Bozcaada ile başlayıp başka bir sahil kasabasında devam eden çocukluğum ve ergenliğimin ilk yıllarından sonra Bursa, yaşamak için çok karasaldı. İçinde deniz olmayan bir hayata uyum sağlamak pek kolay olmadı. İçimde ki deniz aşkı hep tazeliğini, canlılığını korudu. Bir dalış kursuna yazılma fikri de bu aşktan doğdu demek isterdim ama pek öyle değil. Aslına bakarsanız elbette bu aşk olmasa böyle bir kursun Bursa'da açıldığını duyunca koşa koşa gidip kaydolmaya çalışmazsınız. Ancak bunu tetikleyen yani Bursa'da bir dalış kursu açmayı akıl eden biri de benim gibi

içinde deniz aşkı taşıyor olmalıydı. Dalış kursunu açan şirketin kapısından içeri işte bu duygular ile girdim. Öncesinde telefonda görüştüğüm kayıt görevlisi beni karşıladı. Kısa bir hoşbeş sonrası kayıt işlemlerini hallettik. Tam teşekkür edip çıkacaktım ki içeri birisi girdi. Kayıt görevlisi, Genel Müdürümüz Şerif Bey diye tanıttı. Yeni tanıştığımız bir insan hakkında 30 saniye içinde ilk izlenimimiz oluşur ya hah işte o olumluydu. Yani benden geçer not aldı. Anlayacağınız elektrik aldım bir çay içebiliriz. Sonra aaa o da ne O'da benden elektrik almış olmalı ki bana dönüp vaktin varsa bir çay daha içip detayları konuşabiliriz dedi. Bardağa dolan çay kesinlikle sihirliydi. Yirmi altı yıldır içiyoruz içiyoruz bitmiyor. Aramızda kalsın o kadar basit de değil elbette. Bir tanışıklığı arkadaşlığa, bir arkadaşlığı dostluğa, bir dostluğu, bir kardeşliğe dönüştürmek emek ister, çaba ister, hoşgörü ister, vefa ister ama en önemlisi koşulsuz sevgi ve güven ister. Dile kolay yirmi altı yıldır dostuz, kardeşiz. Ben O'nu

tanıdığımda henüz topluma mal olmamıştı. Ben Ahmet Şerif İzgören'i değil Şerif'i tanımıştım. Peki ne değişti o günden bugüne dersiniz çok şey diyebildiğim gibi hiçbir şey de diyebilirim. Üstelik ikisi de doğru olur. Aklınız karıştı değil mi? Açıklayayım öyleyse. Çok şey değişti; arkadaşlığımız ilerledi dostluk ağacı yüreklerimizde kök saldı gelişti. Hiçbir şey değişmedi; insanlar tarafından tanınır bilinir takip edilir olduktan yani meşhur olduktan sonra bile, o hep benim ve diğer dostları için Şerif olarak kalmayı bildi. Şimdi o kurstan yıllar sonra Balıkesir Astsubay Hazırlık Okulundan öğrencisi Orhan'ın da aramıza katılmasıyla her yıl tekrarladığımız bir ritüel halini alan Bozcaada dalış günlerine yine ben, Şerif ve Orhan olarak gitmeyi başarıyoruz. Her yıl o vakitleri ipe çekiyoruz. Ve zaman içinde dostluk ağacının kökleri yüreklerimizin derinliklerine öylesine ulaştı ki; en acılı hissettiğimiz zamanlar da bile bir espri yaparak bize tebessüm ettirmesine izin verdiğimiz bir ayrıcalığa kavuştu. Bunu size yapı-

bilecek insanlar hayatta sınırlıdır. Bunu sağlayan ise o insanlara karşı duyduğunuz sarsılmaz güven ve elbette hissettiğiniz sevgi ve saygıdır. Bilirsin ki her ne yapıyorsa, her ne söylüyorsa o an yapılması veya söylenmesi gereklidir, üstelik bu senin iyiliğin içindir. Burada tekrarlamakta fayda gördüğüm şey ise soy ağacınızdan olmayan insanlarla böyle bir his birlikteliğine ulaşmak o ilişki için zaman ayırmakla, emek vermekle, çaba göstermekle, vefalı olmakla, dürüst olmakla, kendin olmakla, samimi olmakla ancak saygıda kusur etmemekle olur. Ne oldu sihirli bir formül mü bekliyordunuz, yok öyle bir formül üzgünüm. E öyledir canım kardeşim bu dünya da iyi şeyler eşek gibi çalışmadan gerçekleşmez. Şimdi bitirmek zorundayım. Zira üç kafadarlar dalış kulübünün yakın zamanda Bozcaada'ya gitme planları var hazırlık yapmalıyım. Tepkisiz kalmayın hayata, sağlıcakla kalın.

ARDA KALANLAR

Bazen bir kişi hakkında söylenecek bir kelime, yazılacak bir romandan daha etkilidir.
“Sevgi...”

Bu kelime çok basittir, bir o kadar da derindir. Sadece anlamlandırma şeklimize göre değişir. Bu kelimenin bendeki anlamı çok farklı ve belki bir gün bunları anlatmaya kelimeler yeterli olursa anlatacağım. Şimdi sadece bunu diyebiliyorum. Şimdi bu kelimenin Şerif Hoca'nın hayatındaki yeri hakkında, dostlarından gelen lise ve üniversite yıllıklarındaki yazılarla ve kendi çizdiği karikatürlerle çerçeveleyeceğiz.

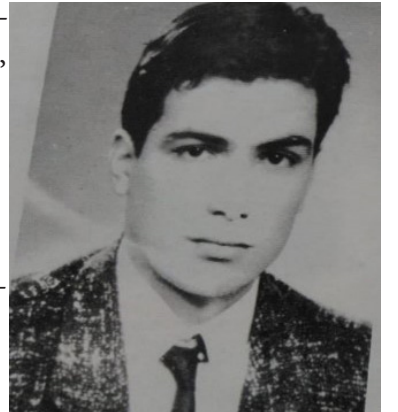

“Demirci'nin sempatik delikanlısı, her yönüyle komple sporcu ve efendi bir arkadaşımızdır. Kısmımızın baş elemanlarından olup sporda Rönesans yaparak “Yengeç Basketbol” yeni bir stil yaratmış, futbolu sanat haline getirmiştir. Şu anda “Yatarak Başarı” adlı kitabını hazırlayan şerefimiz öyle yardımseverdir ki, İngilizce'den on aldı mı, kısımda en düşük not sekizdir. El yazısıyla büyülediği arkadaşlarını espriyle kendine getirir. Cana yakınlığıyla, karakteriyle kendini hepimize kabul ettiren, sevdiiren arkadaşımıza hayat boyu sevilmesini, gülmesini, derslerinde gösterdiği başarıyı tüm askerlik hayatında göstermesini dileriz.”

“1964 yılında İzmir'de doğan Şerif, Edebiyat Fakültesi İngiliz Dil Bilimi bölümü öğrencisidir. Şerif, futbol takımımızın kaptanıdır. Edebiyat Fakültesi basket takımında oynar, fakültenin kız takımının antrenörüdür; yüzer, koşar, resim çizer, bilardoğu iyi oynar. Çok sempattir, gülerken gözleri kapanır; ama aslında normalde bile göz bebekleri ancak görülür. Yemekhanedeki kediyi devamlı ıslatan odur. Herkesi kafaya aldığı iddia eder. Cana yakınlığı, yakışıklılığı, Karşıyakalılığı, yaramazlığı ile bulunmaz bir arkadaşdır.
Mutluluklar Şef!”

“Onu Amerikalı bir kovboy zannettiniz değil mi? Oysa halis mulis Türk'tür. Dostluk, iyilik, kaynama noktasında sıcaklık, sporculuk, dağınıklık, pejmürde bir yakışıklılık timsalidir şefimiz. Bu çok sevilen zatın ismi Şerif'tir. Hayatı dolu dolu yaşar (sabahları hariç). Sabahları uykunun altında ezilmiş bezgin bir vücut, görmeyen gözler, yakası açık bir gömlek ve kravatsal bir şeritle, öğlenleri okulda canlı, kahkaha ve esprileriyle etki sahasındakileri mide ağrısından bayıltan, uzun saçlı, yuvarlak hatlı güzel çevresel faktörleri etkileyen, kovalayan, bazen futbol sahalarının tutulmaz golcüsü, bazen basket sahalarının minik oyun kurucusu ve şütörü olarak, bazen de fakülte kız takımının sinirli ve dinamik koçu, enerjisi, sportmenliğiyle milleti peşinden sürüm sürüm sürükler. Muhabbetlerin elebaşısı ve odak noktası görevini sürdürür. 07.03.1986 tarihinde ders çalıştığı rivayeti, kulaktan kulağa dolaşıyorsa da biz inanmıyoruz. Kullandığı ilginç laflar mecburen bizim dilimizde de dolaşır. Örneğin “Ders fanidir Abi” İzmirlidir, dersi sevmez, askeri öğrencidir, et yer, çok sevilir. Bu çocuk özlenmez mi abi? Seni çok seviyoruz şef. Hayatta başarılar.”

Üniversiteye ilk geldiğimizde karşılaştığımız uygarlık kokan ortam bizi çok etkiledi doğrusu.

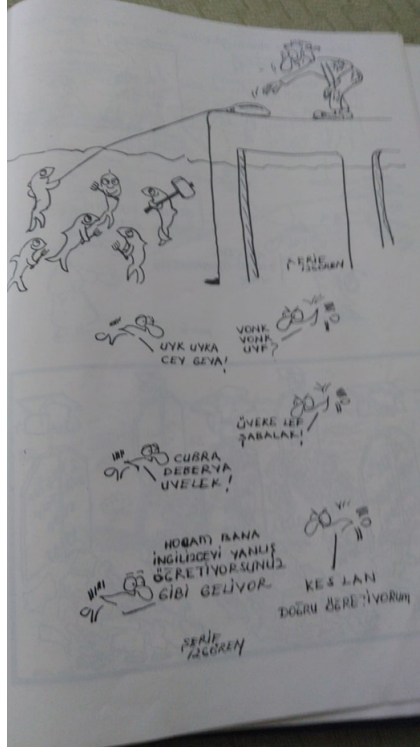

Herdeyse bitireceğiz ama, daha not sistemini kavrayalım mı değiliz.

Karlı kişiler günlerinde kurduğumuz arkadaşlıklar çok işe yaradı.

İşte böyle...

Sevgi diyerek bitirelim yazımızı, tabi ki anlamlandırma şeklimize göre değişeceğini bilerek...

EY İNSAN KENDİNİ BİL!

‘İnanç görünmeyene inanmaktır.
Görünmeyene inanırsanız başkalarının görmedikle-
rini görürsünüz’

Bir kitabında veya konuşmasında Ahmet Şerif İzgören demişti bu sözü. O kadar söz okudum, bir sürü filozof öğretileri biliyorum, bu söz her seferinde derinden etkiler beni. İnançım aslında hep vardı ama net bir zaman dilimi gerekirse 10. Sınıf diyebilirim. Bu arada inanç derken din konusundan söz etmiyorum. KENDİNE İNANMAK bahsettiğim. Bir kitap aldım elime, adı da pek bir ilginç! ‘Şu Hortumlu Dünyada Fil Yalnız bir Hayvandır’ Nasılmış bakalım dedim, başladım okumaya, arkada bir yazı ‘GÖNÜLLÜ EĞİTMEN OLMAK İSTER MİSİNİZ?’ Olalım bakalım dedim... Sonra seminerler vermeye başladım. KENDİ HAYATININ LİDERİ OL diye ... O zaman tanımaya başlamışım kendimi meğer...

Kendini Bilmek, Antik Yunan semalarında dalgalanan bir bayrak misali Sokrates’in okulunun kapısında yazan o eşsiz öğretisi. Peki nedir kendini bilmek? İnsan kendini nasıl bilir? Hemen bir cevap beklemeyin, öyle kolay değil insanın kendini tanıması, keşfetmesi. Uzun, upuzun bir yolculuk bu. Var mısınız biraz kendimizi bilmeye? Kendini bilmenin ilk adımı kendini sevmekten geçer. Hatta başkalarını sevmenin de ön koşuludur kendini sevebilmek. İnsan kendini her haliyle kucaklayabilmeli. Yeterneklerini, hoşlandığı şeyleri, hobileri, fobileri, hatta mümkünse kendi fikirlerini. (Burada lafım aynenci-

lere) Ancak o sayede kendimizi keşfetmeye başlarız nerede biteceği bilinmeyen yolculuğumuzda. Bazen son sınıf (12) öğrencilerimle konuşurken ne yapmak istedikleri konusunda hala bir şey bilmediğini söylerler. Derim ki: Hayatından çekip alsalar, seni sen yapan dediğin bir değerini o hangi özelliğin veya yeteneğin olurdu? İşte, O şey sensin! Yani Sizsiniz! O yüzden aramaktan, sevmekten vazgeçmemeli insan. Bu bir felsefi yolculuk... Bilgiyi sevmek ve bir sona varmak değil mesele. Mesele gidilen yolun derinliği ve gidilen yolda yaşanan her şey... Birine yol göstermek istiyorsak şu sözü unutmamak en kıymetlisi. Bana balık verme bana balık tutmayı öğret! Şimdi diyebilirsiniz ki “Eee kitap demiştin!” Evet dedim. O kitap ve arkasındaki gönüllülük benim hayatımın tam merkezine oturuverdi. Beni, ben yaptı. Hala da benlik sorgulamamda büyük bir role sahip. Benim maceram tüm hızıyla devam ediyor. İnsanlara değerlerimizi anımsatmak, gönülden gönüllülüğe devam etmek, eğitim vermekten, öğretmekten, öğrenmekten asla vazgeçmemek, felsefeyi sevdirep hayatımızda benliğimizi bula-cak sorgulamalar yapmak ve tüm bunları yaparken mutlu olabilmek. Peki sizi siz yapan şeyler nelerdir? Bitmeyen yolculuklar, güzel keşifler yapabileceğiniz maceralar diliyorum her birinize.

Unutmayın: Her insan kendi hayatının bilgisi ve her insan kendi hayatının lideridir :)

BENEKSİZ BİR UĞUR BÖCEĞİ

Yıllar önce okuduğum bir hikayenin kahramanıydı Beneksiz Uğur Böceği... Benekleri olmadığı için kendini diğer arkadaşlarından hep eksik ve yarım hissediyordu. Ve de mutsuz. Mutlu olması tek bir şarta bağlıydı o da beneklerinin tamam olmasına... Günlerce düşündü bunun için. Beneklerini tamamlamak; başka hayatlara dokunmaya, yol göstermeye ve ışık olmaya bağlıydı. Ne yaparsa yapsın yetmiyordu Uğur böceğine... hep bir eksik, hep bir beneksizlik hali devam ediyordu. Ve oradan oraya uçuyordu beneklerine kavuşmak için... Peki bulabilmiş miydi beneklerini bilinmez... Bu hikayeyi nerde okudum, ne zaman okudum bilmiyorum. Türkçe öğretmeni olduğum için belki kendi hafızamın oyunudur bu hikaye bana. Okuduğum onca hikayeden biri bana göz kırpyordur kim bilir? O beneksiz uğur böceği ben olabilirdim, belki de beneklerini bulmak için size bir yazıyla uçmaya çalışan... 25.02.2005'te karlı bir dağ köyünde başladı hikayem. Yıllarca köy köy, belde belde uçarak geçti yolculuğum... Yüzlerce kalbe dokunmak, binlerce gözle buluşmak, onlara can olmak muazzam bir histi benim için. Ama içimde hep bir eksik, hep bir olmamışlık, tamam-

lanmamışlık, beneksizlik hissiyle başlarken günlere Uğur Böcekleri Derneğiyle karşılaştım okuduğum bir kitapta... Aylarca okudum, inceledim, imrendim çalışmalarına. Ve bir gün karşıma çıkan bir ilan içimde çiçekler açtırdı. O gün olmayan beneklerimi, içimdeki beneksiz uğur böceğini hatırladım tekrar. Yarım kalan beneklerimi tamamlamalıyım. Gideemediğim şehirler, ulaşamadığım kapılar, erişemediğim kalpler olmalıydı. İçimde büyüyen 'HAYATTA HERKESİN BİR NİYETİ VARDIR, SENİN NİYETİN ÖNCE KENDİ HAYATININ SONRA DA BAŞKALARININ LİDERİ OLMAK' sesine kulak vermektir. Çok kez susturmuştum bu sesi. Ama bu kez kulak ardı etmeyip, klavye başına geçmekle ilk adımımı atmış oldum bu yolda... Öğretmenlik yaptığım şehirlerde duyduğum "siz bizim yol göstericimiz oldunuz" sözleri ile cesaretimi topladım. Bir kitap ismi de kanatlarımı açıp uğur böceği olma yolunda bir adım daha atmama vesile oldu. 'Masallarda bir peri çıkar karşınıza, gerçek hayatta öğretmen' O öğretmen ben oldum mu, masallarındaki kahraman mıydım? diye çok düşündüm. Belki kahramandım belki öğretmen belki de de beneksiz

uğur böceği... Bu yolda hepsi birdi, hepsi eşsizdi. Hepsi can olmaktı, bir benek daha eklemektir beneklerine... Günlerce düşündüğüm sözün yazarı ile Uğur Böcekleri Derneği'nin aynı çatıda buluştuğunu öğrenmek doğru yerde, doğru yolda olduğuma en güzel işaretti. 15 yıllık öğretmenlik serüvenimin sonunda her akşam yatarken ve her sabah uyanırken 'henüz amacına ulaşmadın, ulaşamadıkların için ne yaptın, sadece çalıştığın yerlerde değil başka başka yerlerde de seni bekleyenler var, unutma başkalarını bulmak kendini bulmaktır' iç sesi beni bugün bu yazıyı yazmaya sevk etti. Belki bu kez belki daha sonra belki de yüzlerce kez yazmam gerekecek. Bu yola çıkarken amacım daha çok benek tamamlamak değil mi? Bu yolda mücadele etmeye değer mi? Öğrencilerimden aldığım güçle ve yenilerine ekleyeceğim hevesiyle çıktım yola.

Benim bu yolda asıl serüvenim şöyle başladı. Yıllar önce çalıştığım bir okulda sınıfa girdiğimde görme engelli bir öğrenciyle karşılaştım. Gözlerine ışık, ruhuna umut olmaktı adım. Her sabah kokumla ve sesimle tanıdı beni. Çok şeyler başardı, iyi bir liseye başladı. Sadece sesime kulak verdi. Ona lider olmam

lazımdı ki karanlıkta yolunu kaybetmesin, önüne bir engel çıktığında tökezlemesin. Onunla masallarda kahraman, gerçek hayatta öğretmen oldum. Ve bundan sonra da kendimi arayışım hep devam etti. Beneklerimin en siyahı, en güzeli o idi... Ve ben yıllar geçtikçe o beneğimle gurur duyup, ara ara hatırlayıp iyi ki buradasın diye severim beneğimi... Çünkü bana imkansızın olmadığını, hayallerin gerçek olacağını, ve asıl karanlığın hayallere inanmayan gözlerde olduğunu hatırlatır... Kimine göre bir benek kimine göre karanlık kimine göre de siyah bir nokta... Bana göre ise gördüğünü sanan bir çok gözden daha çok aydınlık, beyaz bir nokta... Hayallerimle çıktığım bu yolda kulağıma fısıldanan bir söz var şimdi, o aydınlık bakışlı kızdan bana, benden size...

"Ya düşersen!" "AAA tatlım ya uçarsan" Uçmaya inanmazsan uçamazsın, beneklerini aramazsan bulamazsın... Kanatlarının peşine takıldığımız en büyük Uğur Böceğimiz Ahmet Şerif İZGÖREN benim bu yoldaki kahramanımdır. Masallarda bir peri çıkar karşınıza gerçek hayatta Ahmet Şerif İzgören:)

BİR VİRABİSMİLLAH AN(I)M

Bakmayı unuttuğum gökyüzü, içmeyi unuttuğum su, affedin beni. Affedin. Gözlerimin perdesidir buğusu. Bakıp göremeyişim, görüp ses edemeyişim, boğazımdaki düğüm, yüreğimdeki keder... Hepsi birleşir de beni ben eder. Ben keşiş misali bir yolcu. Yolculuğuma demişler, hayat. Heybemde olan biraz aş, az da tuz. Dilim kalemimdir, aklım kağıdım. Defterlerim de olacak ilerledikçe. Ne kadar ilerleyince meçhul. Bir niyetle çıkılırmış her yola. Bu yolun kendisidir niyet. Virabismillah...

Mevlana üç kelimelik bir cümleyle özetler yaşamı. 'Hamdım. Piştım, yandım.' Oysa destanlar yazılır bu özet için. Toy delikanlılar kadar kim ciddiye almış ki yaşamı? Keskindir onların dairesindeki pay çizgileri, bölünecek alanda bir o kadar az. Yaşamak hem ciddidir hem basit onlara. Toyluk zamanla doğanın kanunu gereği kaybolacak. O vakit yaşam eski ciddiyetini bırakacak. Yaşamak bu, sen değişmesen de yüzündeki çizgiler değiştirecek seni. Ruhun ve bedeninin evrilecek. Derken fark edeceksin, büyüyor-sun! Düşüncen, tepkin değişivermiş. Şaşırıp kalayım desen, çağırıyorlar seni. Beklemek yok! Yaşamak telaşlı bir kalabalık. Pişmek kolay mı sanırsın? Sen anlamadan oluverecek çoğu şey. Bir de bakmışsın saçlarında beyaz bir tel; olgunlaşma hediyen. Pişmenin en güzel bulduğum yanı nedir bilir misin?

İnsanı tanımak. Anlamaya çalışmak... Pişmek, uzun soluklu bir serüven. Piştım diyebilenin son cümlesini söyleyeceği. Benimse haddimi aşan.

İnsanın yaşamını, sonrasını düşünmeye başladığı zamanlar olur, büyümek hissini taşıyan. Sene bilmem kaç, şu yaşımda, böyle bir yerde diye mıhlanmış anları. Yaşamını değiştiren mihenk taşları. Benim de öyle saydığım bir zaman var:

Sene 2017, aylardan kasım, annem tutturmuş kitaplarımı imzalatın, Ahmet Şerif İzgören geliyor. Ailenin üşengeç olmayanı olarak bende önden yer tutma görevi. Elime kitaplar iliştiliyor. Bekliyoruz, annemler de yetişiyor, salon kalabalık, ben kimmiş bu yazar diye araştırıyorum ama çok önemli değil. Kitabı imzalatmak asıl görev. Derken seminer başlıyor, yazar anlatıyor, herkes şen şakrak. Hikayeler bana dokunuyor, sonda da bir Uğur Böceği Derneği deniyor. Katılmak isterseniz diye link veriyor Ahmet Şerif İzgören. Seminer bitiyor. Benim içimde bir telaş, ben de neden böyle seminer vermeyeyim. Severim de anlatmayı ama sahneme de çok güvenmiyorum. Ertesi gün Özlem teyzemle konuşuyoruz ve diyor ki bir gün seni de o kürsüde Erbaa'da görmek isterim. Ben avucunuzdaki keleşini okuyorum sonrasında ama ulaşamıyorum linke o ara. Ve mail atıyorum o heyecanla bir sonraki eğitim için lakin

belli değil cevabımı alıyorum. Unutuyorum sonra. Ve sene 2018 eylülü okulum açılıyor İSG eğitimi var. Gidiyorum arada eğitimi veren hocayla konuşuyoruz işte ben de şöyle böyle bir şeyler anlatıyorum ve o an! Hüdayi Taşçı hoca diyor ki bak böyle bir topluluk var ilgilenirsen. Diyorum bu benim aradığım link. Yine beni bulmuş olması tesadüf olamaz. Sonrası eğiticinin eğitimi için niyet mektupları yazılışı. Mezuniyet balosu sonrası İstanbul'a gidiş, uykusuz eğitim seminerini dinleyiş; Kemal abi, Cengiz abi ve gitarı, Mesut gibi şu an tanıdığım pek çok güzel insanla karşılaşmam. Eğitim sonrası videolu seminer ödevi. Ve Uğur Böceği ilan ediliş. Burada anlattığım kadar hızlı ve kolay bir süreç değil elbet. Ahmet Şerif Hoca buraya eğitime gelen 94 kişiden kaçının diğer aşamaları bitirip Uğur Böceği olacağını merak ediyoruz diyor. Heves değil aranan, aynı zamanda istikrar Uç Uç Böceği olmak da kolay değil anlayacağınız. İşe başlamak ve sonunu getirmek lazım. Sonrası İstanbul'da çalışmaya başlayıp İstanbul Böceklerine katılımı, 2020 Yılbaşı toplantısı, insanlarla yeniden tanışma. Bir Ömür Bir Hikaye Seminerleri ve Hayat Bu! Semineri. İnsanın içinde bulunduğu ortamın önemini fark ediş. İlk seminer İstanbul'da, ve daha iyi gelen birçok olay...

O kadar duygu ve yaşanmışlık barındıran bu olayı

bu şekilde anlatmak, buraya geçiriyor olmak benim için tarifi zor duygular. İyi ki imzalatılacak kitaplar vardı da ben oradaydım. Gerisi su aktı, yolunu buldu. Ben kocaman bir gönüllü ailesinin üyesi oluverdim. İçinde bulunduğum ortamın kendimi bulmama ettiği yardım ve bana kattıklarıysa paha biçilemez.

İnsan yalnız ilerleyebilen bir varlık değil ve zorunlu olarak yapacağımız işlerde milletçe bir isteksizlik duygusuna kapılıyoruz. İsteyerek yaptığımız işlerin tadı evet bir başka. Lakin gönül birliğinizin olduğu insanlarla yapmak hepten bayram yeri. Birimiz elini taşın altına gönülden koyunca hepimiz o taşı kaldırsın diye yardım ediyoruz. 'Gönülsüz yenen aş ya karın ağrıtır ya baş,' diyen atalarımızdan aldığımız öğütle. Sade gönüllülük esasıyla, kar amacı gütmekten, küçük iyilik fikirlerimizle, gönüllü seminerlerimizle büyümeye ve ülkemizin nice yerlerine ulaşmamız emeliyle. Bu iyilik fikrinin kurucusu Ahmet Şerif İzgören hocamıza teşekkür ve saygılarımla... 'Avucunuzdaki Kelebek Kitabında' dediği gibi "Kelebeğin ne olacağı bizim elimizde." Kader gayrete aşık olmuş nihayetinde.

GÜÇLÜ YANLARIN GÜCÜ

Hindistanlı yönetmen ve oyuncu Amir Khaan'ın Türkçe'ye "Her Çocuk Özeldir" adıyla çevrilen filmini izlemiştir. Gerçi henüz izlemeyenler için biraz "spoiler" olacak ama hani disleksi olup okul başarısı çok kötü olan ve farklı bir güçlü yanı keşfedilen çocuğun hikayesinin anlatıldığı film. Peki "Kör Nokta" ya da "Can Dostum" ya da "Yağmur Adam" ya da film endüstrisinin konu edinmekten hoşlandığı daha nice benzer filmlere denk geldiniz mi? Bunların tümünün ortak özelliği; güçlü yanı keşfedilip o alana yönlendirilen kişilerin istisnai başarı hikayelerinin anlatılmasıdır. Amerikalı psikolog Donald Clifton'ın geliştirdiği Clifton Güçlü Yanlar modelinin özünü oluşturan şu sözü çok severim; "İstedığınız her şey olamayabilirsiniz ama şu an olduğunuzun çok daha fazlası olabilirsiniz".

Gelin biraz yeteneğin ne olduğuna, bilgi ve beceriyle arasındaki farklara bakalım. Ardından zayıf yönleri nasıl yönetebileceğimize değinelim. Clifton Modeli'nde yetenek özetle şöyle tanımlanıyor: Doğuştan gelen, verimli bir şekilde uygulanabilecek, doğal olarak tekrarlanan duygu, düşünce ve davranış şeklidir. Aynı modelde bilgi ve becerinin ise sonradan kazanıldığı vurgulanıyor. Beceriler kişiden kişiye aktarılabilen kabiliyetlerdir. Usta-çırak ilişkisinde ustanın aktardıklarından biridir. Çıraklık okulları işin bilgisini verirken ustalar işin becerisini

öğretip pratik yapmalarına fırsat verirler. Müşteriyle etkileyici iletişimin kurulması ise çırağın yeteneğidir. Çırak doğuştan gelen yeteneğini bilgi, beceri ve pratikle destekleyince yetenekli bir ustaya dönüşür. "Kompetan" dediğimiz şey yetkin olma durumudur. Yetenek varsa yetkinliğe hızlı ulaşılır. Yeteneklere yatırım yapmak, onları güçlü yanlar haline getirir. Yatırım yapılmamış yetenek verimli bir şekilde kullanılamaz. Ancak bilgi, beceri ve pratikle yeteneğe yatırım yapabilmek için öncelikle yeteneğin farkına varılması gerekir.

Geleneksel gelişim planları genellikle güçlü yanları koruyup zayıf yanları gidermek üzerine kuruludur. Bu anlayış, kişiyi başarıya götürenin zayıflıkların düzeltilmesi olduğunu savunurken Güçlü Yanlar Modeli güçlü yanlara odaklanılıp zayıf yanların yönetilmesini savunur. Zayıf yanları gidermek hatayı önler ancak gerçek başarıyı güçlü yanlara odaklanmak getirir. Ama bu, zayıflıkların göz ardı edilebileceği anlamına gelmesin. Zayıf yanları görmezden gelmek onları ortadan kaldırmaz. Tam tersine daha da kötüleştirir ve başarmak istediğimiz şeyin içinde durmaya devam eder.

Zayıflık; bir yeteneğin, becerinin ya da bilginin eksikliği ya da hatalı uygulanmasıdır. Zayıflıkları yönetmek için olmadığımız bir kişi olmaya çalışmak

yerine zayıflığı yenmeye yardımcı olacak “destek sistemleri” bulmalı ya da başkalarıyla “tamamlayıcı ortaklıklar” kurmalıyız. Tamamlayıcı ortaklıklar, birden çok kişinin birbirlerine yardım etmek için yeteneklerini paylaşmasıdır. Aile içinde savruk bir eşi tutumlu bir eşin tamamlaması ya da çekingen birinin gitmek zorunda kaldığı bir davete dışa dönük bir arkadaşıyla gitmesi gibi. Destek sistemleri ise hesaplamalarla arası iyi olmayan birinin hesap makinesi kullanması ya da isimleri hatırlayamayan birinin kişileri telefonuna fotoğraflarıyla kaydetmesi kadar basit olabilir. İdeal olan, güçlü yanlara odaklanıp zayıflıkları görmezden gelmek değil, güçlü yanlara odaklanıp zayıf yanları yönetmenin yollarını bulmaktır. Kişiye asıl başarıyı getirecek olan, güçlü yanlara odaklanmak olacaktır.

John W. Glock tarafından 1950’li yıllarda Nebraska Üniversitesi’nde 6000 lise öğrencisinin katılımıyla hızlı okuma üzerine bir araştırma projesi yapılmış. Amaç hangi hızlı okumayı öğretme yönteminin en etkili olduğunu bulmaktır. Gruplardan birini ortalama okuyucular, diğerini de iyi okuyucular oluşturuyormuş. Her iki gruba da hızlı okuma üzerine eğitimler vermişler ve ilginç bir sonuçla karşılaşmışlar. Ortalama okuyucu grubundakiler eğitimden önce dakikada 90 kelime okurken eğitimden sonra %67 gelişimle 150 kelime okumaya başlamışlar.

Peki sizce iyi okuyucular grubundaki sonuç ne olmuş dersiniz? Eğitimden önce dakikada 350 kelime okuyan grup, eğitimden sonra %728 gibi inanılmaz bir artışla dakikada 2900 kelime okumaya başlamış. İnsanların zaten iyi oldukları hatta doğuştan getirdikleri yetenekleri üzerine yatırım yapılması onları mükemmelliğe taşıyor.

Yapılan araştırmalar, yeteneklerinin farkında olup onları kullanma fırsatına sahip olan insanların yaşam kalitelerinin 3 kat daha iyi olduğunu, hayata 6 kat daha bağlı yaşadıklarını ve çalışma yaşantılarında da %8 daha verimli olduklarını gösteriyor.

Henry Ford’un dediği gibi “Ortaya konmayan yetenek, gömülü ve yeri bilinmeyen defineden farksızdır.” Peki sizin gizli yeteneğiniz ne? Gallup modelinde güçlü yanlarınızı keşfedebilmek için kendinize soracağınız soruların özünde şunlar var: Ne tür etkinlikler senin enerjini yükseltiyor? Neleri hızlı öğreniyorsun? Neleri-nasıl yaptığını kendine bile anlatamadığın şekilde-mükemmel yapabiliyorsun?

Güçlü yanlarını keşfedip ona yatırım yaparak olduğunun en iyisi olabilirsin ama bunu yaparken zayıflıklarını yönetmeyi unutma ki sana çelme takmasın.

Kaynak: Buckingham M., Coffman C. (2006), Önce Bütün Duvarları Yıkın, Remzi Kitabevi

BİR GÖZYAŞI

Bugün sizlerle, beni çok etkileyen gerçek bir hikayeyi paylaşmak istiyorum. Bu yazımız biraz hikaye şeklinde geçecek. Günün birinde bir genç düşmüş yollara; çok uzaklara sıcak memleketlere gitmek için. Uzun bir yolculuğun sonunda Afrika (Kenya)'ya varmış. Burası onun memleketine hiç benzemiyormuş. Genç ilk olarak burayı garipsemiş, etrafına bakmış; lüks arabalar, yükselen apartmanlar, yollar bile yokmuş. İnsanlara baktığında şatafatlı giyinmiş insanlar yerine, ayağında terlik ile yürüyen eski kıyafetleri bulunan insanlar bulunuyormuş. Genç durmuş bir daha bakmış etrafına, bu sefer farklı algılamış etrafında bulunan şeyleri. Kenya'nın güzelliklerini görmeye başlamış. Yollarda çiçekler, ağaçlar, cirit atan maymunlar varmış, her yer yemyeşilmiş. Yani bizim Kenya; öyle sahte gösterişler içermiyormuş. Doğal bir yaşama sahipmiş. Genç demiş: "Ne güzel yer, her yer yemyeşil."

Genç başlamış gezmeye. Tabi konu Afrika olunca;

insanlar aç, kıtlık, fakirlik almış başını gitmiş. İnsanların giyebilecek bir ayakkabıları bile yok. Kenya, insanların işe giderken otobüs parası olmadığı için saatlerce yürümeyi tercih ettikleri bir yermiş. Genç etrafı dikkatli dikkatli gözlemlerken bir yandan da yürüyüş yapıyormuş. Bir küçük kız görmüş; ama bizim küçük kız sırtında okul çantası ve okul kıyafetleriyle nasıl ağlıyormuş içli içli. Belli ki çikolata kız okuldan çıkmış evine gidiyormuş. Bizim genç içinden geçirmiş, "Bu güzel kıızı okulda birisi üzdü galiba" diye. Bizim genç durmuş durmuş, en son duramamış sormuş küçük kıza: "Güzel kız, seni böyle üzen ağlatan şey nedir?" Küçük kız ilk önce anlatmak istememiş. Aslına bakarsanız beyaz bir insanla konuştuğunu fark edince, birazda korkmuş uzaklaşmış; ama ağlaması devam ediyormuş. Bizim genç dayanamamış; ısrar ederek, "Sen niye ağlıyorsun ah be kızım" demiş. Kız başlamış anlatmaya, "İki gündür yemek yemiyorum. Bu sabah annem

beslenmeme bir ekmek koymuştu ve onu da ben evde unuttum, şimdi eve bir saat yürümem gerekiyor, dermanım kalmadı” demiş. Bizim genç durmuş, gözleri dolmuş; o ne düşünmüş, ne bulmuş. Açlığın bu küçük kıızı ağlatması bu gencin yüreğini yakmış kavurmuş. Genç küçük kıızı almış, hemen orada tek yiyecek yer olan haşlanmış sert mısırın satıldığı yere gitmiş. Küçük kıza yiyeceği kadar haşlanmış mısır almış. Bizim küçük kız göz yaşlarını silmiş, teşekkür etmiş, hemen mısırını yemeye koyulmuş.

Dünya'nın pek çok bölgesinde yemek bolluğundan kaynaklanan Obeziteyle savaş verilirken ve diyetlerle zayıflamaya çalışırken öbür tarafta Dünya'nın sıcak iklimlerinde yer alan Afrika'da yaklaşık on dört milyon kişi, her gün açlıktan ölme tehlikesiyle yüz yüze. Bu, Dünya'nın bir gerçeği ve biz bu gerçeğe daha fazla göz yummamalıyız.

İşte insanoğlu, beğenmediğin bir kap yemeği nimet bilen, arayan birçok insan varken; senin derdin

nedir de sana sunulan yemekleri beğenmiyorsun? Gözünü hep daha pahalısına hep daha lüksüne dikeyorsun. Kaç kere sana sunulan nimetlere teşekkür ediyorsun? Sahip olduklarına teşekkür etmektense, sahip olmadıklarına üzülyorsun. Ne zaman bu kadar kendi dünyamıza döndük, gözlerimizi kapattık bilmiyorum; ama bizim dünyamızın dışında çok başka dünyalar var. Artık görmemiz gerekiyor dünyadaki gerçekleri. Ben ne zaman yemekleri beğenmeyecek olsam, aklıma hep bu küçük kız gelir. Sizde bu yazıyı son kısmına kadar sabırla okuduysanız sizin de aklınıza lütfen bu çikolata kız gelsin. Yemeğinize iki kere bakın ve sahip olduklarınıza teşekkür edin; her şeyin lüksü bir üst modeli ve daha fazlası var ama olanla yetinip idare etmek, sahip olduklarının değerini bilmek gerekir sevgili okurlar.

Yüzümüzün ve gözlerimizin rengi ne olursa olsun, göz yaşlarımızın rengi aynıdır. / Afrika Atasözü

İSKELEDEKİ BALIKÇI

Bugün oğlumun okuldaki ilk günüydü. Kayıt süreci biraz zorladı bizi ama nihayet oğlumun kaydını da köy enstitüsüne yaptırabildik. Son zamanlarda enstitüye rağbet artınca şartları da zorlaştırdılar. Kayıt öncesi veli ve öğrenci tarafından dikilmesi gereken fidan sayısı geçen yıl otuz iken bu yıl elliye yükselmiş. İşin kötüsü bunu öğrendiğimde son kayıt tarihine bir gün kalmıştı ve aynı gün fidanları kayıt bürosundan alıp dikmek için epey koşuşturmamız gerekti. Çünkü her yıl yaklaşık 1 milyon çocuğun köy enstitüsüne başladığını düşünürsek her yıl yaklaşık 50 milyon fidan dikilecek yer bulmak pek de kolay olmuyor. Tabi ki bu şart bizim gibi memur olanlar için geçerli. Köyde yaşayacak kadar şanslı olanlar için velinin üretim yapıyor olması yeterli. Sonuç olarak kaydını zamanında yapmayı başardık ve oğlum da ben ve annesi gibi köy enstitüsü mezunu olabilecek ya, çekilen tüm bu zahmete değer.

O kadar görkemli bir açılıştı ki görmeniz lazım. Önce

tüm çocuklar İstiklal Marşı'mızı ve Andımız'ı söyledi. Sonra sabah egzersizi olarak zeybek oynadılar. Bizimkiler henüz yeni oldukları için kollarını açıp zarafet ve asaletle zeybek oynayan abi ve ablalarını izlemekle yetindiler. Eşim bu önemli günde yanımızda olamadı. Yarın İspanya'da düzenlenecek olan uluslararası halk dansları yarışmasında, zeybek dalında ülkemizi temsil edecekler. Zeybek ve horonun dünya çapında yaygınlaşmasından sonra yarışmalar daha bir çekişmeli geçmeye başladı malum. Okul zili çalıp çocukların sınıflarına geçmesi ile birlikte ben de kongre merkezine doğru hareket ettim. Salona ulaştığımda Hollanda'dan gelen heyete modern tarım teknikleri anlatılıyordu. Bir sonraki bölüm için araya çıktığımızda Hollandalı katılımcılardan birisi ile tanışma fırsatı buldum. Bir haftadır Türkiye'de bulunuyorlarmış ve birkaç çiftlik ve üretim tesisini gezmişler. "Siz Türkler her alanda harikalar yaratıyorsunuz. Burada gördüklerimizin tamamını tatbik etmemiz mümkün

değil, ama ileride sizin gibi bir tarım ülkesi olmayı hayal ediyoruz.” dedi. Bir sonraki bölümü beklerken Hollandalı ile kahve içip sohbet etme şansı bulduk. İsmi Mathies’miş. Oldukça açık fikirli ve meraklı birisiydi Mathies. Kurtuluş Savaşı ve Türk Eğitim Devrimi ile ilgili bir sürü soru sordu. Türk sporcuların her alanda başarılı olmasının genetik olduğu inancı varmış ülkelerinde. Konunun genetikle ilgili olmadığını, spora eğilimli çocukların nasıl küçük yaşta tespit edilip eğitildiğini biraz anlattım. Ankara hakkında bir sürü soru sordu bana. Titia isminde 21 yaşında bir kızı varmış. Bu yıl yazılım mühendisliğini bitirip Türk Uzay ve Teknoloji Kampüsünde her yıl açılan sınavlara girmek ve Mars seyahati projesinde yer almak istiyormuş. Hani şu Cumhuriyetin 100’üncü yılında tamamlanması öngörülen ve başında Elon Musk isimli Kanadalı mühendisin bulunduğu. Geçen yıl çeşitli projeler için yabancı uyruklu 150 kadar mühendis ve bilim insanına vatan-daşlık verildiğini fakat giriş şartlarının oldukça zorlu olduğunu hatırlattım. Ancak Titia bunların hepsini biliyormuş ve bu kadar kapsamlı bir teknoloji merkezinde çalışmak tüm bilim insanları gibi onun da hayalîymiş. Titia’yı en çok motive eden şey ise Bilim Merkezinin girişindeki Atatürk’ün “En büyük makam, en büyük hak, çalışanlara ait olacaktır.” sözüymüş ve bunu her uyandığında görebileceği şekilde çerçeveye duvarına asmış. Mathies tüm bunları çok akıcı bir Türkçe ile ifade ediyordu. 21. yüzyılda Türkçe dünyanın hemen her yerinde rağbet görse de bu denli akıcı ve ustalıkla kullanılmasına, hele ki kuzey ülkelerinde, nadiren şahit oldum. Mathies ile zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Sunumun tekrar başladığını fark ettiğimde bir akademisyen ikinci bölüm olan Türk Eğitim Devrimini anlatmaya başlamıştı bile. 1923-1950 ve bugünün gayri safi milli hasılları diğer ülkelerle karşılaştırmalı olarak ekrana yansıtılmıştı. Bugünlerde televizyonlarda tartışma programlarında sıkça görmeye alışık olduğumuz bir kıyaslama bu. Son zamanlarda sıkça görme nedenimiz 2021 yılı bütçesinden 54 milyar lira fazla verilmiş olması. Bir haftadır tüm kanallar bu bütçe fazlasının nasıl değerlendirilmesi gerektiğini tartışıyor. 80’li yıllara kadar her 10 Kasım’da Atatürk okulları açılırdı. Ülkede okul ihtiyacı kalmadığı için şimdi bu bütçe fazlasının ne yapılacağı tartışılıyor ve en büyük olasılık da bu yıl Atatürk okullarının Şili ya da Madagaskar’da açılması gibi görünüyor.

Sunumun sonunda Japon heyetinden bir katılımcı söz alarak “Gezdiğimiz tüm okullar ve üretim tesislerinde öğrencileriniz azimle çalışıyor. Bu çalışma azmini ve ülkü birliğini nasıl sağlıyorsunuz?” diye sordu. Sunumu yapan akademisyen: “Öncelikle tarihimizi çok iyi

anlatıyoruz onlara. Tüm öğrencileri bir defa ilk öğrenim çağında bir defa da ortaöğrenim çağında Çanak-kale’ye, Sakarya’ya, Dumlupınar’ a götürüyoruz. Sonra da fabrikalarımızı, çiftliklerimizi, bilim ve araştırma merkezlerimizi gösteriyoruz ve onlara orada yatan dedelerimize layık olmak ve o günlere tekrar dönmek için birlik olmalı ve çok çalışmalıyız diyoruz.” Bu defa aynı katılımcı “Ama bizim sizin gibi insanların din, dil, ırk farkı gözetmeksizin ortak bir uğurda canlarını feda ettikleri bir örneğimiz yok ki...” dedi. Akademisyen “O zaman siz de onları Hiroşima’ya, Nagazaki’ye götürün ve çalışma konusunda Atatürk’ü örnek gösterin. Çünkü Atatürk yalnız bir ulusun değil tüm dünyanın örnek alacağı bir liderdir.” diye cevaplayarak sonlandırdı konuşmasını. Bugünkü eğitimler tamamlanmış, yabancı heyetler öğleden sonraki programları için salondan ayrılmışlardı. Hayli yorulmuş olarak eve doğru giderken arabamı sahil yoluna çekip iskeleye doğru yürümeye başladım. O an bir balıkçı ilişti gözüme. Birbirini gören her balıkçı gibi “Rastgele!” diyerek selamlayıp müsaade alarak yanına oturdum. Emekli bir enstitü öğretmeniymiş. Adı Ahmet Şerif. Farklı alanlarda iş girişimlerinde bulunmuş Şerif Hoca fakat kendisini en çok enstitü öğretmeni olarak hissetmiş. Hocam dedim, ne anladın hayattan... Derin bir iç çekti... Sonra hemen yanında duran yem kutusundan bir parça yem alıp kancanın ucuna taktı ve bedava peynir sadece fare kapanında var. Bir de şu oltanın ucunda. Bu bilinçle aklım, vidanım ve irfanım hür olarak çalıştım ve böyle bir memleket-te yapılabilecek en güzel işi yaptım ömrüm boyunca. Benden sonrakilere bayrağı devrederken gözüm arkada kalmadı hiç. Şimdi de anılarımı gözden geçiriyorum, belki arada gözden kaçırdığım bir şey kalmıştır diye ve emekliliğin tadını çıkarıyorum. Bir de kitap yazıyorum şu sıralar. Eğer Türk Eğitim Devrimi tam manasıyla başarıya ulaşmasaydı ya da ne bileyim, Köy Enstitüleri kapatılsaydı mesela, bu memlekette bugün neleri konuşuyor olurduk diye, onu anlatan bir kitap işte. Kitabımın adı da Esaret Sapağı... Sonra söze devam etti; ha bir de şunu anladım, onu da az önce anladım bu saatlerde bu rıhtımda balık tutmak neredeyse imkansız. Biraz gülüştük ve hafta sonu birlikte balığa çıkmak için sözleşip ayrıldık.

Eğer o okullar yani köy enstitüleri kapatılınsaydı bu hafta sonu Ahmet Şerif İzgören ile belki de gerçekten balığa çıkacaktık. Fakat bugün o gün değil ve elimizden çalınan o günlere en azından gelecek nesillerin ulaşması ümidiyle hoşgörü, yurt sevgisi, dürüstlük, girişimcilik ve iş kalitesi anlatıyor Şerif Hoca ve uğur böcekleri ülkenin her yerinde. Tabi her şey anlayana... Ne demişler “Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az.”

ARKADAŞ, DOST, KARDEŞ

Kardeşini seçemezsin ama arkadaşın öyle değildir. Seçebilirsin onu. Arkadaşın senin kim olduğunu gösterir. Bazı arkadaşlar zamanla dosta dönüşür, çok az sayıda dost da kardeşe. Bütün arkadaşlardan dost, bütün dostlardan da kardeş çıkmaz. Arkadaşlığın kardeşliğe dönüşmesi insana güven, kıvanç ve mutluluk verir. Uzun bir süre, çaba, emek ve sabır gerektiren bir dönüşümdür bu.

Çoğumuzda olduğu gibi benim de birçok arkadaşım ama daha az sayıda dostum var. O dostlardan bazıları ise kardeşim oldular.

Fransız yazar Jean Giono (1875-1970), "Ağaç Diken Adam" isimli öyküsüne şöyle başlar: "Bir insanın kişiliğinin gerçekten olağanüstü yönlerini anlayabilmek için, eylemlerini uzun yıllar boyunca izleyebilme şansına sahip olmak gerekir. Kişinin eylemleri bencillikten tamamıyla arınmışsa, onu eyleme yönlendiren itki eşsiz bir yüce gönüllülük örneğiysen, hiçbir ödül beklemediği kesinse ve dahası yeryüzünde silinmeyecek izler bırakmışsa, işte o vakit gerçekten de hataya yer bırakmayacak bir kesinlikle, unutulmaz bir insandan bahsediyoruz demektir."

O kardeşe dönüşen dostlarımdan birisi tam da Jean Giono'nun anlattığı gibi. Uzun yıllar boyunca ondan o kadar çok şey öğrendim ki...

Neler mi öğrendim?

Gelecek hayali ve hayat amacının insanın kutup yıldızı olduğunu,

Tevazuyu ve onca haklı nedeni varken kibir canavarından uzak durabilmenin mümkün olduğunu,

İnsanı, hayvanı, bitkiyi, doğayı sevmeyi,

İnsanları hiçbir şekilde ayırmamayı, İnsanlara her birinin biricik ve değerli olduklarını hissettirmek ve göstermek gerektiğini,

Vefayı, en küçük bir iyiliği hiç unutmamayı, İyilik yapar ve bilgiyi paylaşırken karşılık bekleme-

meyi,

En büyük hataları bile bağışlamayı,

Dokunduğu şeye değer katmayı,

Güvenin ürkek bir kuş olduğunu bir kez ürkünce aynı dala konmadığını,

Çevremizde dürüst, sorumlu, tutarlı ve inanılır insan arayışına girmeden önce aynada kendimize bakmamız gerektiğini,

Bilgide hiyerarşi olmadığını,
 Herkesin herkesten bir şeyler öğrenebileceğini,
 Tıpkı sevgi gibi bilginin de paylaştıkça çoğaldığını,
 Gelişmenin ancak iletişime, yeni fikirlere ve değişime açık olmakla mümkün olduğunu,
 Yurt sevgisinin lafla değil hizmetle ve icraatla somutlaşacağını,
 Hoşgörünün farklılıkları zenginlik olarak görebilmek olduğunu,
 Girişimciliğin kendine, topluma, ülkeye, insanlığa, dünyaya faydalı olmak için çalışmak ve üretmek olduğunu,
 Kendini tekrar etmemek için hep öğrenci kalmanın şart olduğunu,
 İş kalitesinin kişinin aynası olduğunu,
 Sahici olmanın çaba ve emek istediğini,
 Söylediklerini yapmayı, sadece yaptıklarını söylemeyi,
 Söz uçar, yazı kalır diye yazılı eser bırakmayı,
 Şeffaf ve içi dışı bir olmayı,
 Kişinin sadece kendisini değil toplumu da ileriye taşımakla yükümlü olduğunu,

Başkalarının dertlerini dert etmekle kalmayıp o dertlere derman olmak için çaba göstermeyi,
 Güçlüden değil haklıdan yana olmayı,
 Doğrucu Davut olmanın ve bedel ödemenin korkulacak bir şey değil erdem olduğunu,
 Geçici heveslerin değil gerçekçi ideallerin peşinde koşmayı,
 Zor olanı kolaylaştırmayı,
 Uğur Böceği olup insanlara uğur getirmenin aslında kendimize uğur getirdiğini...
 Çok şey öğrendim.
 Hep öğrendim.
 Hala öğreniyorum.
 Öğrenmeye de daima devam edeceğim.
 Şanslıyım ben, hem de çok. Kardeşimi sık sık görebiliyorum ve sohbet edebiliyorum.
 Kıskanmayın ne olur.
 Kardeşimi kitaplarından, videolarından, konferans ve eğitimlerinden tanıyan sizler de az şanslı sayılmazsınız hani.
 Ne güzel.
 Ne güzel.

Teknolojinin Evime Getirdiği Davetsiz Bir Misafirdi...

-Her sabah okula girerken yerleri temizleyen bir kadın görüyorsunuz, onun adını yazan sınavı geçer?

*Nasıl yani sınav sorusu bu mu?

-Evet yaz ismi geç finali...

.....

Yıllar öncesiydi.

İzlediğim bu kısa video beni bilgisayar ekranına kilitlemişti.

O zamanlar bende henüz bir üniversite öğrencisiyken

Final sınavında böyle bir sorunun sorulma ihtimalini bile zihnim anlamakta zorluk çekiyordu.

Temiz yüzlü, tatlı sözlü ve insanı kendine hayran bırakan bu adam da kimdi?

Neden bizim hocamız olmamıştı?

Öğrencileri ya da ailesi kim bilir ne kadar şanslıydı! Sonra öğrendim Ahmet Şerif İzgören adını...

Hafızamın en güzel yeline kayıt ettim.

Hemen daha çok araştırma yaptım ona dair.

Biriktirdiğim öğrenci harçlıklarımından onun kitaplarını aldım.

Öyle dolmuşta, otobüste, radyo dinlerken okudum kitaplarını.

Özel zaman ayırdım onlara. Bir masa başında renkli kalemlemlerimle saygı duruşunda okudum.

Uykumun gelmesine, aklımın başka yerlere gitmesine fırsat vermeden okudum.

Önemli yerleri renkli keçeli kalemlemlerle çizdim, boyadım, yıldızladım.

O da yetmedi sayfanın kenarını kıvırdım.

Bir kitaba bu şekilde davranıyorsam o şu demek oluyor:
 “Hey Tuğba bak bu kısım çok güzel. Bak şurada çok değişik bir betimleme var.
 Aman bu örneği unutma. Bak burayı işaretle ve sevdiğine anlat.”
 Kitaplarımı okuduktan sonra en arkada kalan boş sayfayı, hep yazarın benim için ayırdığını düşünürüm.
 Okuduğum kitabın bende bıraktığı hisleri o son sayfaya yazarım.
 Bir nevi kitap günlüğü tutarım.
 Fikirperest Dergi bu ayın konusunun Ahmet Şerif İzgören olduğunu söyleyince hemen aldım eski kitaplarımı elime. (Bu arada bir çoğunu öğrencilerime hediye ettiğimi hatırladım. Ve çok üzüldüm. Kim bilir arkalarında neler yazılıydı.)
 Bakayım dedim neleri not almışım, kitaplarla nasıl sohbet yapmışım ve kitabın arka sayfasına ne yazmışım!
 Şerif Hocamın “Şu Hortumlu Dünyada Fil Yalnız Bir Hayvandır” isimli kitabının arkasına “ben bir gün mutlaka Ahmet Şerif İzgören hocayla karşılaşmalıyım ve karşılaşacağım da bunu hissediyorum diye yazıp imzama atmışım.
 Evet onunla mutlaka tanışmalıyım. Dünya üzerinde böyle bir insan vardı ve ben onu sahip olduğum iki gözle canlı canlı görmeliydim. Onun varlığından emin olmalıyım.
 Derkeeeennn aradan yıllar yıllar geçti ve ben İzgö-

ren Akademiye kayıt olma şansını yakaladım.
 Hayatımın kırılma noktalarından biri işte o zaman oldu.
 Yıllardır aldığım akademik eğitim bir yana, Şerif hocamın akademisinden aldığım eğitim bir yana oldu. Orada öğrendiğim her şeyi ama her şeyi not ettim. Ve İzgören Akademi’den ayrılırken artık nasıl bir eğitimci olmam gerektiğini çok daha iyi anlamıştım. İnsana insan olmayı, kalbi güzelliklerle doldurmayı, bilginin zekatının nasıl mümkün olacağını, iyi bir iletişimde dikkat edilmesi gereken noktaları, karşılık beklemeden yapılan iyiliğin dünyanın en güzel duygusu olduğunu, çöpçü bile olsan bunu severek yapmanın neleri değiştireceğini, vatanını sevmenin, ülkeye katkı sağlamanın, üretmenin, okumanın, araştırmanın yazmanın bizleri nasıl zenginleştireceğini öğrendim.
 Doktora tezimin teşekkür kısmında onun ismine de yer vermek istedim.
 Çünkü benim hayatıma öyle güzel katıklar sağladı, sayfalar dolusu teşekkür yazsam hep az kalacaktır. İyi ki varsın hocam.
 İyi ki internet denilen şey icat edilmiş, iyi ki yazmışsınız, iyi ki İzgören akademiyi kurmuşsunuz, iyi ki akademinizde en güzel insanları bir çiçek demeti gibi bir araya getirmişsiniz.
 Ve iyi ki sizi yakından görebilme ve canlı canlı dinleyebilme şansına erişmişim...
 Yayıdığınız renkli ışık her yere ulaşsın.
 Ve yeryüzünde sizi tanımayan kalmasın...

AŞK DEDIĞİN

Sarılmak, (YOK)

Özlem, (YOK)

Umut, (YOK)

Ben aşkın suyunda boğulan,

Duygusu yitirilmiş bir şekilde, sokak ortasında bırakılan
yalnız bir çocuğum.

Aşk nedir bilir misin abi?

Aşk dediğin:

Bitmeyecek bir yolu bildiğin halde yürümek,

Aşk dediğin karanlıkta bir başına oturup, saatler boyu
gözyaşı dökmek.

Aşk; Sevdiğini görememek,

Aşk; Sevdiğinin saçlarını okşayıp doyasıya kokusunu
çekememek,

Aşk; Saatlerce fotoğraflarına bakıp sadece onu düşün-
mek,

Aşk; Sevdiğin kişiyle konuşurken iki kelimeyi bir araya
getirememek.

VE DİYECEĞİM O Kİ

AŞK GÜZEL ŞEY,

SABRIN VE NASİBİN OLDUĞU SÜRECE.

DOSTUM

Dostluğu tarif edin deseler öyle cümleler kurarım ki yürekler ışıltılı olur: Sözü gülen insandır dost, denizden çıkan midyenin içindeki incidir; fırtınadan sonra durgunlaşan yeryüzüne, güneşin doğması ve “Kalkın güzellikleri ait oldukları yerlerde bırakalım.” demesidir. Dostum kelimesini sizin için dudaklarından döktüğünde hissettiğiniz mutluluktur.

Dostluk, anlamını hiçbir zaman yitirmeyen bir değerdir iki kişi arasında. Anlamı sözcüklere sığmayan hoşgörü duygusunun samimiyetle uygulandığı yüceliktir. Yanında olmadığı zaman “ÖZLEM” ile yad ettiğindir. ‘KAYA’ gibi arkada sağlam durandır. Araya yollar, yıllar girse de mesafelere meydan okuyandır.

Bizim dostluğumuzda böyle başladı desem, hakikati söylerim. Kitabevinde gezerken raftan bana göz kırptı. Elime aldım önce kapağını inceledim. Arkasını çevirdim ve ayrılamayacağımızı işte o an anladım. Bırakamadım, “gidelim” dedim. Serüvenimizin seni okudukça bitmeyeceği belliydi. Sanki duygu ve düşünce dünyama girmiş, orada Evliya Çelebi misali gezmiş ve hayat böyle; ama sağlam hedeflerle yol almak gerek diye bana nasihat etmişin. Sonra kardeşin geldi dünyaya; ikiniz birlikte nasıl oldunuz biliyor musun? Hani baharda, Mayıs ayında sabah erken kalkarsın, çiçeklerin ve yaprakların üzerinde çiğ tanesi olur; görünce yüreğin ferahlar, zihnin rahatlar, yaşadığın mutluluk bulutların üzerinde gezmekle eşdeğer olur, işte öyle...

Merak öyle bir histir ki duramazsın öğrenmek istersin gerçeği. Çok merak ettim acaba gönlündeki kelimeleri şelale gibi kim akıttı diye; baktım ki orada... İnsanları güler yüzüyle öyle bir kucaklayışı var ki samimiyetin, merhametin, sevginin, saygının ve hoşgörünün kaybolup gittiği günümüzde “rüya mı görüyorum şu anda?” diye insan kendine sormadan edemiyor. Rüya değil gerçekmiş.

Herkesi sanki kendi evine misafir gelmiş gibi ağır-

laması, kitabını imzalaması, çocuklara değer vermesi, gelenlerin isimlerini küçük notları arasına kaydetmesi, fotoğraf çekilmesi... (ki insanlar için o kadar kıymetli) Her biri paragraf paragraf anlatılacak değerde benim için; samimiyetin gerçekle kavuşup silüet bulmuş hali. Karşılaşma vakti geldiğinde her adımda kalp atışlarımı zapt edemiyordum. Karşılaşma anını hiç unutamam; gülümserken kurduğu cümleler yıllardır hayatımın her aşamasında etkili oldu; çünkü o hakiki bir uğur böceğiydi. Küçüklükten beri inanırım uğur böceğinin uğur getirdiğine, ayrı bir severim nedense uğur böceklerini. Bahar gelince ararım acaba neredeler diye. O yıl hiç unutmuyorum birden avcuma konmuştu. Demek ki en güzel uğur böceğiyle karşılaşacağımın haberini vermişti. Davete icabet ettim bende. Dostum dedi bana dostlukla karşılık verdim.

Çevrenizdeki kişilerin kelebek gibi uçuşmasına vesile oluyorsanız; bilin ki çok değerlisiniz. Kocaman dünyasında size yer veriyorsa; bilin ki çok şanslısınız. Yeryüzü ve gökyüzünde olabilecek bütün güzel duyguları sizinle paylaşıyor; bilin ki çok müstesnasınız. Ve onun yanında “keşke” değil, hep “iyi ki” diye başlayan cümleler kuruyorsanız bilin ki sizler iyi birer dostsunuz; çünkü iyilik yapanlar, kanatlarını açar ve uçar dört bir yana onunla birlikte. Uçar gidersiz peri olursunuz, vazgeçilmez olursunuz.

Bedri Rahmi Eyüboğlu'nun dediği gibi:
“Dostluk dediğin güzel bir kitap

Hava gibi

Su gibi

Ekmek gibi

Vazgeçilmez bir tad”

Dil, kaleme dost oldu bu kez. Senin için yürekten dö-küldü cümlelerim. Dostum;

AHMET ŞERİF İZGÖREN...

MEMLEKET NİRE?

Kimin nereli olduğunu ne belirler, illa aldığımız ilk tokatla ağlayarak gözümüzü açtığımız yer midir memleket ya da kütük denilen görünmez bir odun parçası mıdır hemşerilerimizi seçtiren? Anne babam meslek icabı bir şehre atandı diye, gidilen mecburi bir hizmet midir ‘aslen’ diye söylemek zorunda olduğumuz yoksa doğduğumuz değil de doydüğümüz yer midir “Nerelisin?” sorusuna verilecek cevabımız?

Belki de aslında doğduğumuz değil de ana rahmine düştüğümüz yerdir memleketimiz. Ya da daha öncesi, içinde var olacağımız yumurtanın döllendiği kara parçasıdır kim bilir. Peki, annemizin aklında, kadınsı hormonları sayesinde ‘benim bir çocuğum olmalı’ hissinin oluştuğu yer de olamaz mı memleket? Pekâlâ olabilir. Daha doğduğumuz anda, ilerde “Hı sen oralı mıydın?” yaftalamasına sebep olacak ya da “Anlatsana, nasıl sizin oralar?” merakını doyuracak şehir mi olmak zorunda memleketimiz? Hem de kafa kâğıdımızda ömür boyu bizimle gelecek bir gereksiz bilgi. Ne yani? Ben Çorumlu Osman olsam ne olur, Muğlalı Osman olsam ne fark eder?

Mesela bir köyümüz olmalı mı illa ki her yaz ya da çok yazda bir gidip göreceğimiz, baba toprağı diye etiketleyip, fotoğrafları cümle âleme servis edeceğimiz? Yıllarca adını bile anmayıp, ‘nerelisin?’ dendiğinde belki oranın cahili olmaktan, belki utançtan, bambaşka bir yer ismi verdiğimiz sonra da sosyal medya icat olunup, normalde asla ayak basmayacağımız keçi boklarıyla dolu bir yolda ‘memle-

ketim’, ‘anamın doğduğu ev’, ‘babamın okulu’ diye göstereceğimiz bir köyümüz olmalı mı illa?

Bu doğum yeri ya da memleket sıfatı sanırım en çok bizim toplumumuzda bu kadar önemli. Yani önemli bir konuma getiriliyor, gereksiz bir şekilde. Mesela ben; elli kilometre ötede doğsam Kürdüm, otuz kilometre beride ‘Yörük’ diyorlar adıma. İki yüz kilometre kuzeye yürüseler ‘Laz’ oluyor sıfatım. Bir saat uzaklıkta hastaneye yetişemeseler de evde doğsam belki Balıkesirliyim de yetişince Bursalı. Erzurum’dan tayini çıkmasa babamın, “Naber Dadaş” derler, Isparta’ya geldik diye ‘Bozkırlı’ oluveririm bir anda. Sonra üniversite için Antalya’ya gelirim, ‘İy Bayburtlu musun?’ derler ya da ‘bu Konyalı, uzak durmalıyım’ diye düşünürler. Hele bir ünlünün, siyasetçinin hemşerisiysen; seven daha çok sever, onu sevmeyen senden de nefret eder. Beni ben olarak yaşamak, seni sen olarak sevmek ya da bir türlü sevmemek kimsenin aklına gelmez. Belki kardeşinle bile kuramayacağın bir arkadaşlığın ortağıydım ben; ama sırf İstanbul’da doğdum diye mümkün olmaz gözüyle baktın bana. Güya sosyalleşmeye gelmiştim kendi şehrimden sana, bir baktım ki yanımda aynı şehirden ya da ilçeden çıkıp geldiğim kültürü, dili bana benzeyen bir genç. Sonra bu gençlik nereye gidiyor diyoruz. Nereye gidebilir ki? Sen kendi şehirden, köyünden çıkmasına izin vermemişsin, benimsememişsin ki sizden değil diye. Gençlik aynı yerinde de insanlık gidiyor geriye!

Benim babam doğup da yalnızca on-on bir yıl yaşadığı şehri hiç dillendirmezdi mesela. Hepimiz unutmuştuk onun nereli olduğunu; daha doğrusu onu memleketiyle yaşatmayı. Ya da aklımıza hiç gelmezdi iyi huyunun ya da kötü özelliğinin o topraklardan geldiği. Anneme bir akrabası, “Bizim kökümüz ta falanca şehirlerden geliyormuş” demiş bir gün. Bir moda gibi geçmişi sorgulamak furyası başlamıştı o dönem. Araştıran araştırdı da zaten, sonucu neye vardı hiç bilmiyorum. Mesela; sonuçta Kütahyalı çıksam neden seramik yapamadığımı mı sorgulardım, Osmaniyeli çıksam gidip fıstık tarlası mı alırdım oralardan ya da padişah- peygamber soyundan mı gelirdim başka bir şehri okusam ekranda; ne değişirdi ki şimdiki yaşantımdan? Hiç.

Bir deney yapılmıştı; teknolojisi ileri bir ülkede. Tek tek soruyorlardı deneklere; “Hangi ırktansın diye ve kimleri sevmezsin diye. “Ben safkan İngiliz'im” diyordu biri; “Ailem bu topraklar için savaşmış. Almanları hiç sevmem” diye de ekliyordu. Gen dizilimi yapıyorlar birkaç damla tükürükten; DNA'sının yüzde beşi Alman çıkıyor. İngiliz şok tabii. Bir diğeri “Yüzde yüz İzlandalıyım” diyor ve soruyu soran kadına “Senden daha önemliyim bu dünyada” diyor; yani en iyi gen kendisininmiş, en mükemmel ırk onlarmış. O kadar karışık bir gen haritası çıkıyor ki yüzdeleri hesaplamak kızartıyor İzlandalının yüzünü. İspanya, Doğu Avrupa, Yunan, İngiliz... Yine kendi ırkını, memleketini mükemmel gören Fransız bir kadın, çıkacak sonuçtan oldukça emin. “Senin deden de onun dedesi de Fransızdı diyecekler bana kesin” diyor, tüpe tükürürken. Genlerinin yüzde otuz ikisi İngiliz çıkıyor ki milliyetçilikten İngilizce bile konuşmayı reddederler, gözleri doluyor. Bir Kürt kızı asla Türk olamayacağını, çünkü tarih boyu Türklerden(düzeltiliyor), Türk yönetiminden çok çıktıklarını söylüyor. Sonuç: DNA'sının büyük çoğunluğu Kafkas Türkü çıkıyor. İşte liste böyle uzayıp gidiyor.

Hâl böyleyken biz hâlâ memleket, soy, ırk, tanıdık, akraba gibi sayılmaz sözcük içinde kaybediyoruz kendimizi. Oysa ben Sofyalıyım, o Aydınlı, diğeri Romalı, beriki Bakülü... Ya da bembeyaz bir kadın Afrikalı, esmer bir erkek Rus. Geçtiğimiz günler, ölüm yıldönümünde andığımız Barış Manço'nun bir şarkısı vardı ‘Hemşerim memleket nire?’ diye

soran birine. “Bu dünya benim memleket” diye cevap veren bir şarkı. Nurlar içinde yatsın, öyle güzel söylemiş ki başka bir doğum yeri, başka bir soyağacı, başka akraba aramaya gerek yok. Hepimiz hemşeriyiz aslında. En yakın biyolojik akrabamız şempanzelerle genetik benzerliğimiz yüzde doksan sekizken nasıl olur da kabul etmeyiz Kübalı birini, nasıl kötü davranırız Kızıl diye derisi, birine ya da nasıl “Sen bizden değilsin” deriz Selanikli birine? Üstelik bir zamanlar ‘bizim’ dediğimiz topraklarda doğduğu halde.

Herkesin doğum yerinde ‘Dünya’ yazmalı bence, kimliğinde. Evlerinin tek bir mahalleden, semtten, şehirden, ülkeden ibaret olmadığını bilmeli herkes. Hem belki o zaman daha iyi davranır kendi memleketine. Daha az kirletir doğayı, daha fazla sever yeşili, hayvanları. Kendi evinin önü daha büyük olur ve onu süpürse dünya daha temiz olur. Daha çok gezer, daha az isyan eder. Yüzü daha çok güler ve domino taşları gibi o güldükçe tüm akrabaları güler. Bütün dünya buna inanır ve hayat bayram olur. Savaşlar ülkeler arasında bayrak için değil, insanlık ve tüm ekosistem adına yapılır. Kurşun, mermi değil, tohum ekilir uçaklardan toprağa. Barut değil, vitamin üretilir fabrikalarda. Aç kalan değil, bu bollukta aç bırakan cezalanır. Virüs kelimesi tarihe karışır, ölümler yalnız doğal yollarla olur; hayvan, bitki, mantar... Tüm canlılar eceliyle ölür sadece. Sürekli bir döngü olur toprak ve gökyüzü arasında. Üstelik gökyüzünün toprağa gönderdiği tüm damlalar asitlidir bundan sonra.

Altın değil mesela su kaynağı bulmak için kazılır topraklar. Güneş alan tüm şehirlere güneş panelleri konur ve rüzgârlı yerlere, Don kışota düşmanlığını bırakan yel değirmenleri. Karbon monoksit solmaz hiçbir çocuk ve kanser ilacı satmak diye bir ticari alan kalmaz. Siyanür içmez hiçbir ağaç kökü ve meyveler hastalık saçmaz; kadına, hayvana, çocuğa... Kısacası canlıya şiddet diye bir şey olmaz. Sokakta uyumaz kimse örneğin; çünkü özel mülk anlayışı olmaz ya da sokağa korkarak çıkmaz hiçbir insan, ‘acaba bugün eve sapaşağlam döner miyim?’ endişesi yaşamaz.

Velhasıl ülkenin adı değişir ve ‘Dünya’ olur. Ve gezegenlere yalnızca seyahat amaçlı gider insanoğlu. Dünyayı yok edip Mars'ta hayat bulmak için değil.

GÜNEŞE İNAT

Silemesem de dünün karanlığını
Yakıcı güneşe inat,
Peşindeyim gölgesiz yarınların...

Eriyip kaybolma pahasına
Düşündeyim büsbütün.

Gün olur, yer kavrulur kahrından,
İğde ağacında sallanır yırtılmış terliğim.
Çocuk masumiyeti pul değerinde.
Büyümeye yüz tutmuş çaresiz benliğim.

Ellerim yarım, cebimde uyur.
Gözlerim mahzun, şiddetinde kırılır.
Ey, kasvet için yaratılmış bulutlar!
Neredesiniz şimdi, ruhum korumanıza hasret.
Alnımda bir derin kırışık,
Kaz ayaklarımın ihtiyacı var.

ŞERİF HOCAM

2003 yılı Kasım ayı, Eskişehir’de üniversite öğrencisiyim. İletişim becerileri konusunda katıldığım sertifika programının son haftası. Eğitimcimiz, önümüzdeki hafta üniversiteye bir konuşmacının geleceğini söyledi. Eğer sınav programınız uygun olursa mutlaka kendisini dinlememizi tavsiye etti. O hafta üniversitenin vize haftasıydı. Konuşmacının geldiği gün ve saatte sınavım vardı. İki şey yapabildim; biri sınava girmemek, diğeri de sınavı hızlıca yapıp konuşmacıyı dinlemeye gitmek. Ben hangisini yaptım dersiniz; sınavı hızlıca yaptım ve sunumu izlemeye gittim. Salona girdiğimde salonda gezinen biri vardı, meğerse konuşmacı o kişiymiş. Sunumun bitmesine çok az bir zaman kalmıştı. Konuşmasının son on dakikasını sahnede durarak bitirdi. Öyle şeylerden bahsetti ki benim zihnimde bambaşka düşünceler ve fikirler belirdi. Konu beden diliydi, konuşmacı Ahmet Şerif İzgören.

İlk tanışmamız böyleydi Şerif hocamla, o gün kendisiyle tanışma ve konuşma fırsatımız olamamıştı. Ancak kitaplarıyla tanışmıştım. İlk okuduğum kitabı da ‘Dikkat Vücudunuz Konuşuyor.’

Bir yıl sonra Mart ayında, ‘Avcunuzdaki Kelebek’ semineriyle Eskişehir’e, Taşbaşı Kültür Merkezi’ne geliyordu. Seminer saati öğleden sonraydı ve dersim

vardı. Bir arkadaşımı ikna ederek onunla beraber öğleden sonraki dersi de asarak seminere gittim. Hala o gün öğleden sonraki dersin adını hatırlamıyorum. Şerif hocam, hala hayatımda ve her seferinde o günü düşündüğümde, “İyi ki seminere gitmişim” diyorum. O gün çok değerli bilgiler öğrenmenin yanında aynı zamanda uğur böceği olmak için ilk adımı atıyordum. İnsanların önüne fırsatlar hep geliyor, yeter ki görmesini ve bakmasını bilmek gerekiyor.

Şerif hocam gençlere ve çevresine ilham veriyordu. 2005 yılından bu yana Türkiye Uğur Böcekler’inde çalışmalar yapıyorum. Bursa’da Zafer ağabeyle birlikte fidanlar diktik. Okullarda, sivil toplum kuruluşlarında, cezaevlerinde ‘Kendi Hayatının Lideri Ol’ seminerleri yaptım. İlkokul, ortaokul öğrencileriyle beraber ‘Geleceği Okuyan Kalemler Projesi’nde kitaplar yazdık. Şimdilerde de başka çalışmalar yapıyorum.

Bazen bir damlayı bekler ya taşmak için su; Şerif hocam da o dönemde benim taşmam için gerekli damlaydı. Bilgiye, emeğe ve çalışmaya adanmış bir ömür, örnek alacağımız önemli bir öğretmen. Hem öğrenen hem öğreten.

İyi ki varsınız Şerif hocam, sağ olun var olun...

MASKE

Ne kadar gerçeğiz ve ne kadar özgünüz?

İnsan doğduğu andan itibaren bir değişim içinde. Bir deprem dalgası gibi uzaklaşıyoruz kendimizden. Kendi enkazımızın altında kaldık sanki. Bazen kendimizi öyle çok unutuyoruz ki... Kim olduğumuzu, bizi biz yapan değerlerimizi... Bazı zamanlar da kamufle olup herkes gibi oluyoruz. Kendimizi ifşa edemeyip, utanıyoruz; içimizdeki bir ses engelliyor bizi. Derinlerdeki kaybolmuşlukla yaşamımıza devam etmeye çalışıyoruz. Hayat, içimizdeki benliğin kaybolmuşluğundaki karamsarlıkla devam edip gidiyor. Özgün olamıyoruz. İçimizdeki kendiyle barışık sese kulak vermeye çalışsak, peki duyabiliyor muyuz?

Bulutlar kadar özgür olmalı insan; rüzgarıyla barışmalı ki rotasını kendi oluşturabilsin. Gerçeklik ve sahteliğin ayırımına varacak kadar cesur olmalıyız. Maskelerimizden sıyrılıp aynada gördüğümüz yüze yargısızca bakabilmeliyiz. İsteklerimiz, kararlarımız, fikirlerimiz bizim olmalı. Figüranlığı bir köşeye bırakıp hayatımızın aktörü olmaya başlamalıyız ve bunu da hakkıyla yapmalıyız; cesurca. İnsan kendini hatalarıyla, sevaplarıyla; doğru ve yanlışlarıyla kabul edip hoşgörü gösterebildiği sürece iklimi değişip güneş açacaktır.

HAYAT İLERİ DOĞRU YAŞANIR GEÇMİŞE DOĞRU ANLAŞILIR

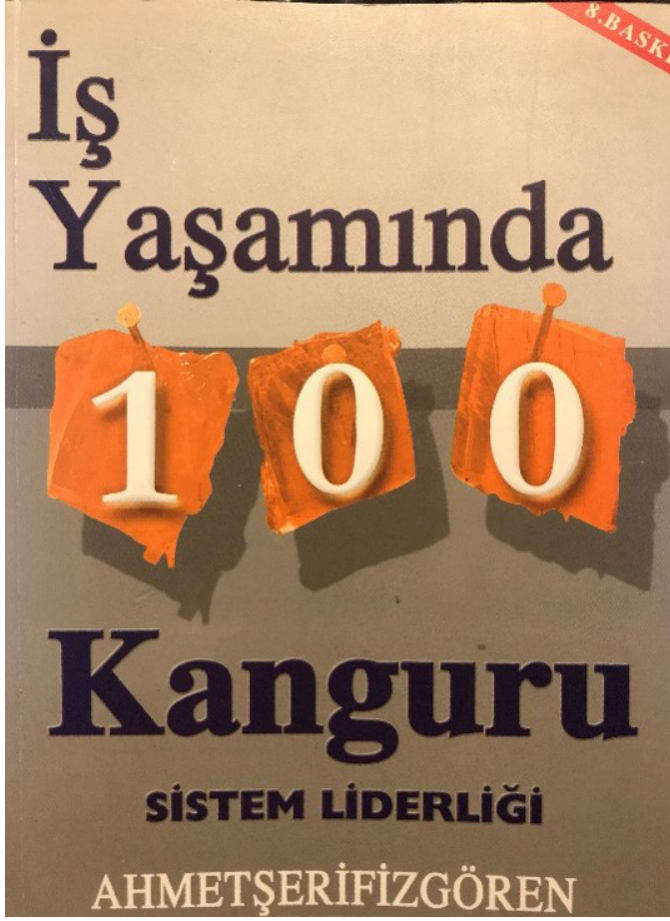
Şerif İzgören'i ve onun yaptıklarını anlamak için ve ileride yapacaklarını görmek için en güzel başlık bu olsa gerek. Ben de sizi geçmişe doğru bir yolculuğa çıkarmak istiyorum. Yirmi yılı aşkın süredir tanıklık ettiğim Şerif'le olan yolculuğumu kendi pencereden paylaşmak istedim.

Değerli dostumla bundan yirmi üç yıl önce tanıştım. Ankara'ya yeni gelmiştim. Lider yöneticilik, takım geliştirme ve beden dili hakkında kurumsal bir eğitim vardı. Hani Şerif diyor ya : "Hıdır kişisel gelişiyor" diye, işte o 'Hıdır' bendim. "Mehmet Ali kişisel gelişiyor"du. Kişisel gelişime yönelik bir dizi eğitim vardı. Bunca yıllık eğitim hayatım boyunca bu kadar kaliteli, etkili, teorik ve pratiği içinde birlikte barındıran, katılımcıları eğitime aktif olarak katan, hem eğlendirip hem öğreten bir eğitime katılmamıştım. Bir saniyesi dahi boşa gitmesin diye pür dikkat dinlemiş, notlar almıştım. Eğitimin bir anını bile kaçırmak istememişim. Hani çok acıkırsınız, fırının önünden geçerken tüm ekmekleri

emeklersiniz ya, ben de öyleydim. Şerif'in ağzından çıkanlar yere düşmeden toplayayım derdindeydim. Böyle kurum içi bir eğitim modeliyle ilk kez karşılaşmıştım. Yapararak öğreniyorduk, yanlışlarımızı görüyorduk. Evet, böyle olmalı diyorduk. İçinde küçük hoşluklar olan örnekler yapıp, hem eğleniyor, hem öğreniyorduk. Hepsini bir arada. Hani kahveler var ya üçü bir arada (ben Türk Kahvesini tercih ederim), bu da ikisi, üçü; hatta dördü bir arada bir eğitimdi. Her dakikası ayrı bir değerdi.

Katılımcıların yaş ortalaması otuz-otuz beş, Şerif de o yaşlarda; ama onun birikimi ve tecrübesi tüm katılımcıları çok etkilemişti. Aralarda dahi boş zamanı yoktu. Herkes onunla sohbet etmek, ona soru sormak için adeta sıraya giriyordu, onlardan biri de bendim. İşte böyle başladı bizim yirmi yılı aşkın yolculuğumuz. Bizde böyledir işte, başlarsın bitiremezsin ve yakını kurtaramazsın; ama Şerif müşteki değildir sanırım. Bugün hâlâ beni bu yazıları yazmak için motive ediyor ve takip ediyor

sa, değer verdiğinin kanıtıdır. O da benim için çok değerli, çok kıymetli. Şerif dostu ve dostluğa çok değer verir; hatta bu vesile ile ben çok değerli Zafer Erbaşlar'ı tanıdım. Şerif, çarpanı yüksek biridir. Katma değeri yüksektir. Etrafına ışık saçır. Çünkü Şerif "Paylaştıkça çoğalır" mottosuna inanır. Kendi-

ne saklamaz. İnsan kendini anlatmaz, onu başkaları anlatır. Şerif'e kendini anlat desen, böyle anlat(a) maz; ancak ben yirmi üç yıllık yolculukta Şerif ile ilgili birçok olaya şahidim. Yakınında olanlar daha da çok tanıklık etmiştir. Ama benim de önce öğrencisi sonra dostu olarak tanıklıklarım var.

Şerif'in "İş Yaşamında 100 Kanguru-Sistem Liderliği" kitabı onun ilk okuduğum kitabı oldu. 8. Baskıydı. Bu kitabı kendime başucu kitabı yaptım. Okudum, düşündüm, uyguladım, uygulattım; hatta o kadar denk gelmiş ki o sıralar yeniden yapılanmamız vardı. Yeni yapılanmamızda her gittiğim şehirde, bu kitaptan o kadar faydalandım ve paylaştığım insanlara o kadar çok "Vay be" dedirttim ki... Şerif'e buradan bir kez daha teşekkür etmek istiyorum. Kitapta bulunan anahtarlarla o kadar kapılar, pencereler ve gönüller açtım ki bu ülkeye ufacak bir katkı olduysa ne mutlu bana. Şerif'in yolculuğunda, Academy International, Uğur Böcekleri, İzgören Akademi ve diğer tüm projelerinde en

temel değer ülke sevgisi. Ülkesini seven, ülkesinin kalkınması ve refahı için bir şeyler yapmak için uğraşan ve isteyen bir birey olarak, Şerif'in o ilk lider yöneticilik ve takım geliştirme eğitiminden, iş yaşamında 100 kanguru kitabından, beden dilinden ve daha sonra almış olduğum eğitimlerden o kadar çok faydalandım ki hiç unutmuyorum. Sakaryadan dönüşte beraber çalıştığımız bir arkadaşımız dedi ki: "Sakaryada arkadaşlar kendi aralarında konuşuyorlardı; evet yapabiliriz, biz de başarabiliriz, bu güç bizde var, dediklerini duydum, onları çok iyi motive ettiniz." İşte bu itici güç, 'İş Yaşamında 100 Kanguru' kitabı ve Şerif'ten aldığım eğitimlerle birlikte kendi tecrübe ve birikimlerimdi.

Tabii bununla kalmadı. Daha sonra Zafer'i tanıdım. Artık Şerif çok yoğun olduğu için dostluk vekâletini Zafer'e bırakmıştı. Artık ben bütün ilişkileri Zafer ile yürütmeye başladım. Hatta Zafer, aramızda selam getirip götürmeye başladı. Tabii bu şaka. Ne zaman istesek görüştük. Müsait olmadığında makul bir sürede hep dönüş yaptı, hiç kopmadık. Şu sözü çok seviyorum: "Aslında insanların zamanı yok değildir, öncelikleri vardır." Evet, herkesin öncelikleri var; ama Şerif'in önceliği ülke sevgisi ve buna gönül vermiş olan dostlarıyla bir şeyler yapabilmek, bir değer yaratabilmek. Daha sonra hep görüştük. Tanıklık ettiğim zaman diliminde onlarca kitap, eğitim, konferans, seminer, Uğur Böcekleri başta olmak üzere birçok proje ve bir de ekoloji çiftliği sığırdı. Özetle inandığı değerler uğrunda, bu ülkeye çok güzel işler yaptı ki Şerif'e ne kadar teşekkür etsek azdır.

Şunu da söylemeden geçemeyeceğim. İlk tanıdığım da Selanik Caddesi'ndeki akademiye eğitime gitmişim. Oradan o kadar etkilenmişim ki anlatamam. Akademide ofis görevlisinden yöneticisine, öğretmeninden kurucusuna kadar herkes hep aynı yöne bakıyordu ve aynı amaca hizmet ediyordu: sevdiği, kalkınması ve refahını istediği ülkesine. Hepsinin nitelikleri o kadar birbirine benziyordu ki insan kaynakları alanında çalışan biri olarak, bu kadar enerji dolu, gözleri ıslık ıslık bakan insanı nasıl bir araya getirdiklerini düşündüm. Herkes çok bilgili, nezaketli ve yardımcı; bir de ofiste herkesin ulaşabileceği yerde bir sepet ve içinde mevsim meyveleri. İçlerinden çok sevdiğim kırmızı elmayı alıp yemiştim. Çünkü buradan alabilirsiniz yazıyordu. Sene 1998 ve henüz böyle şeylerle tanışmamıştık biz. O zamanlar böyle ofisler, eğitimler ve hatta elma ikramı gibi şeyler yeniydi. Son zamanlarda bir hashtag var "Z kuşağı her şeyi biliyor" diye. O zamanlar Z kuşağı henüz doğmamıştı. Bilgi çağında bilgiler

çok hızlı üretiliyor; ayrıca teknoloji ile birleştğinde çok hızlı dönüşüyor. Ben siyah beyaz televizyondan bugüne gelen biriyim. O kadar çok şey gördüm geçirdim ki ben bile şaşırıyorum kendime.

İşte bu ayın kapağı; Şerif. Benim için gerçek bir dost, ülkesini seven değerli bir insan. Bunlarla kalmayıp ülkesinin kalkınma ve refahı için değer yaratmaya çalışan, çaba gösteren bir ülke sevdalısı ve gönüllüsü. Gönül kelimesi o kadar değerli bir kelime

ki... Şerif'in gönlü o kadar güzel ki... Sana teşekkür ediyorum; bana kattığın değerler için, dostluğun için, arkadaşlığın için ve şu ana kadar yaptıkların ve yapacakların için. Çok iyi bir rol model ve etrafına ışık oldun. Yolculuğunda başarılar dilerim.

İşte hayat ileri doğru yaşanır, geçmişe doğru anlaşılır. Ben de tanıklık ettiğim geçmişi paylaşarak Şerif'i anla(t)mak istedim. Sağlıcakla kalın.

MINİMALİZM

Son zamanlarda bazılarımızın kulağına daha çok çalınan, bazılarımızın hiç haberdar olmadığı akım minimalizm... Akım yerine hayat felsefesi dersem daha anlamlı olacak sanırım. Daha çok Japon felsefesiyle hayatımıza girmiş gibi görünse de aslında islam felsefesinin temelinde de aynı mantık yatıyor. Temel fikir şu: önemli olmayan ve gereksiz olanları çıkar ki önemli olan ve gerekliler gelsin hayatına. Az ile yetinmeyi öğren ki hayata geliş amacına yer açılsın...

Düşün ki, mutfağında bardaklara ayırdığın bir dolabın var ve o dolap tıka basa doldurulmuş durumda. Gel zaman git zaman farklı bir desende, modelde bir bardağı çok sevdiğin ve artık onu hayatına almaya karar verdin. Yenilik istedin, haklı olarak. Mağazadan büyük bir heyecanla alıp eve getirdiğinde baktın ki dolabında yenilere yer yok. İşte o an, bir seçim yapman gerektiği gerçeğiyle karşı karşıya kalacaksın. Ya yeniyi reddedeceksin ya da kullanmadıklarını, sevmediğin halde, alınmış bir kere diye muhafaza ettiklerinden vazgeçeceksin. İçine bir sor. İçin biliyor aslında dolabı açınca o raftakilere elinin gitmediğini. Bir kere, o an beğenip hayatına aldın

diye, hediye edildi diye, bir şekilde para verip alınmış diye dolabından çıkarmadığın eşyaların yeniyeye açmana en büyük engel aslında.

Aynı durum kıyafet dolabın için de geçerli, hissiyatın için de bir kısmı geçmiş ne kadar kaldığını bilmediğin ömrün için de. Yaşamak ve yapmak istediklerine yer açmak istemez misin? “Ama nasıl?” dediğini duyar gibiyim. Belki de sen de her gün birçok kişiden gerçekte yaşamak istediklerini yaşamadıklarına, yapamadıklarına dair yakınmalar duyuyorsundur. Ve neden yapamadıklarını da nasıl yapacaklarını da bilmiyorlar... İşte sade hayatın insana vadettiği şeylerden birisi de bu: Yeniyeye yer açmak, alan tanımak... Ve o alan ister bir dolap ister koca bir yaşam olsun, o alan ne kadar gereksiz şeylerle dolu olursa, yeni duygulara hislere, anılara, insanlara yerin kalmamış olur. Kalbin bilmem kaç sene öncesinden kırgınsa birilerine, kinliyse mesela, o zaman sevgiye yeterli yer kalmamıştır. Zihnin her gün birileriyle kavga ediyorsa kendini gerçekleştirmek için gereken alanı zihnin bulamıyor olabilir. Bir nevi cep telefonunun hafızası gibi. Gereksizleri at, önemlileri başka bir yere depola...

Belki de isteklerini kendin uzaklaştırıyorsun. Fizik kurallarına göre evren boşluk kabul etmiyor. İşine yaramamasına rağmen, seni üzdüğü halde, tarzına zevkine artık hitap etmediği halde hala alanında tutmaya çalıştıkların; seni alanında değişmezliğe mahkum ediyor olabilir. Ama eğer ki minik bir değişime başlamayı başarabilirsen hayatındaki dönüşüm hareketini bir domino taşına dokunur gibi başlatmış olacaksın. Belki çevrendeki insanlarla istediğin dostluk ilişkileri kurulamadı, o iş için çok uğraşıyorsun ama olmuyor, zorlamayı bırak, bırak ki aksın enerji boşluklardan! Bil ki o kişiler, o iş, o yer senin için doğru değil...

Okumalarım bana diyor ki bu yaşam tarzını ve mantığını oturtmak uzun zaman alıyor fakat küçük başlangıçlar için bazı ortak öneriler var elbette. Eşyalardan başlamak bunun en somut ama en basit adımı. Mesela bir senedir kullanmadığın hiçbir şey gerçekten de sana ait değil, dışarı çıkıp kendini iyi hissetmek için alıp kullanmadığın minik şeyler, rastgele gelen hediyeler ve bilhassa enerjisinden hoşlanmadığın insanların hediyeleri, mutfakta alınmış ama kullanılmayan veya sadece misafirleri bekleyen tabaklardan ve bardaklardan arınmak da

minimalizmin ilk adımı... Kullanmadığın her eşya ruhunda fazladan yük yapıyor... Seni engelliyor. Ben bunu en son ne zaman giydim? Severe mi aldım yoksa o an alabilmenin verdiği hazzı mı yaşadım? Bu eşya amacına hizmet ediyor mu diye düşünmek de gerekiyor... Platon'un da dediği gibi önemli olan hayatta çok şeye sahip olmak değil az şeye ihtiyaç duymaktır. Yani az çoktur... Ve terkedilmesi gereken faydasız ve malayani sözler, işler de minimalist yaşamın kıymetli adımlarımdan birisi...

Çin akupunkturunun bir mantığı var. İğnenin batırıldığı nokta hangi alanı, organı temsil ediyorsa iğne o noktayı uyarırken vücut hem iğnenin uyardığı noktadaki hasarı hem de temsil ettiği organdaki hasarı onarıyor. Minimalizm de böyle, sen minik bir çekmeceyi düzenledim ne oldu ki şimdi dersin, oysa ki zihnindeki birçok karmaşa yoluna girmek için uyarılmıştır bile.

Son olarak minimalizm yani sade yaşam birçok kişinin ilk anda düşündüğü gibi sadece evdeki fazlalıkları atmak değil, gerçekten ihtiyacınız olanları muhafaza etmek ve yine gerçekten ihtiyacınız olanlara yer açmaktır...

OYUNLARDA BULUŞALIM

Balkonumdaki masaya oturup kitabımı elime aldım.

Bir süre sonra hedeeff diye bir ses, mahallenin çocukları bizim bahçe duvarının önünde oynuyorlar. Birinin elinde çöpten yay, kalın bir iple tutturulmuş yine ince çırpıdan yapılmış ok, omuz hizasına getirip gözünün birini kapatıp hedefini alıyordu. Biri saklanıyor, öbürü kaçıyor “Dalından düşen yaprak, rüzgarın oyuncuğu olurmuş” sözü gibi oradan oraya koşturuyorlar. Her çocuk oyunda enerjisini boşaltırken aynı zamanda enerji depoluyorlardı, yani oyunla gelen mutlulukla, yorulan vücutlarını şarj ediyorlardı.

Bizim zamanımızda çocuk sesleri gece gündüz eksik olmazdı. Çoğalan araçlar sayesinde, araba sesleri çocuk seslerinin yerini aldı, her yer vızır vızır. Şimdi çocuk parkı diye küçük parseller ayrıldı oyun alanları için. Teknoloji çocuk, genç, yaşlı dinlemiyor, herkesin dokunarak uğraştığı akıllı telefonları var. Çocukluğumda ve evlatlarımı büyütürken oyuna dokunarak doyduk. Çamurdan oyuncaklar yaparken babam “el becerileriniz gelişiyor” derdi. Kömbe yapıp içinde ateş yakardık, dokuz taş, tiyatro, saklambaç, kışları evlerde santraç, isim-bitki-şehir ve karla gelen oyunlar, gerçek uğraşlarmış bunlar. Yaz kış üretirdik. Önce kurallar gelirdi sonra en iyisini oynamak. Oyunun içine girdik mi orada gelişir, büyür ve en olumlu becerilerimiz yükseliverirdi.

Doğup büyüdüğüm ev iki katlı müstakil, bahçesinde kiraz ağacı, duvarını sarmış ahududu ve asması, kapının önündeki yokuş ise tam bir kayak merkezi gibiydi. Bir karış kar yağdı mı pisti doldurur bir buçuk iki saat dünyadan kopardık. Sabah olunca bizim kayak merkezi siyah bir yola dönüşür erirdi. Hemen yanına yenisini açardık, o

da bozulurdu...

Kayak yolumuzu karşı komşumuzun bozduğunu gördüm bir gün, neden oyunumuzu bu hale getiriyorsun dedim ama onun da üç çocuğu bizden ayrılmazdı. Biz beş kardeşiz bazen hepimiz on beş tatilde denk gelirdik, çoğu zaman da benden ayrılmayan kardeşimle çıkardık. “Hasta olacak benim çocuklarım, yapmayın bunları” dedi öfkeyle. Yıllar sonra bir gün annemdeyim, cama kartopu geldi “haydin buz pisti hazır” dediler, oğlum üç yaşlarında idi “lüflen annecim lüflen bizde gidelim” dedi, karla oynamayı çok seviyordu. Yarım saat kaydık, kartopu oynadık, baktım oğlumun eldivenleri ve kıyafeti ıslanınca, haydi gidelim artık dedim. Karşı komşuyla göz göze geldik ve onun üç genç de bizimleydi yine “Noldu, niye gidiyorsunuz” dedi. Emre’nin kıyafetleri ıslandı, hasta olmadan gidelim dedim. “Bak sen, hasta olacak diye götürüyorsun, ben çocuklarımı sizden ayıramıyordum, sağlık güvencemizde yoktu. Carey’i oyununuzu bozmakta buluyordum, anladın mı şimdi beni. Bunu çocuklarım görmeden yapıyordum ki bana kızmasınlar, sizlere karşı mahcup olmasınlar.” Meğer annelik “Canından öte bir can daha varmış o da evlatmış” sözünü hatırlattı bana.

O yaşadığım mutlulukları şimdi sokakta oynayan çocukları gördükçe tazeliyorum. Bazen ben de ruhen oyunların içine giriveriyorum. O oynadığımız oyunlar yaşamın akışındaki düzeni sağlıyormuş meğer.

Oyunla kopmuş dünyadan
Mutluluğu, ruhu cilalayan
Var ya, başladığında hiç bitmesin dediğimiz
En güzel yeteneklerimizi sergileriz

İLMEK İLMEK AHMET ŞERİF İZGÖREN

Gözlerinin içinin güldüğü seminerlerinde-sonrasında baba ve annesinden aldığını anladığım- coşku dolu anlatımlarını dinlediğinizde bir anlama ve anlatma sanatçısı ile karşı karşıya olduğunuzu hemen hissedebiliyorsunuz. Samimiyetini, kararlılığını ve duruşunu izlediğinizde sınıflandıramadığınız bir konumlama içinizi kaplıyor. Onu bir yerlere koyamamanızın sebebi bir anda her yerde bulunabilme hissiyatını verme halinden kaynaklanıyor olabilir. Kendisine entelektüel demese bile öğrenen organizasyondaki yeri sebebi ile çoğu kişiye göre gerçek bir aydın ve entelektüeldir. Ahmet Şerif İzgören'den bahsediyorum tabi ki. Özdeşleştiği aslan babası ile anılarını okumak bir takım izlenimlere sahip olmamı sağlamıştı. Belleğindeki en güzel anılarını topladığı “Uçan Halı Babam” kitabında sadece ailesini değil o dönemin aile yapıları, şölenleri, değerleri, ilkeleri ve bütünleşme çabaları ile ilgili 1940 -1980 dönemi arasındaki Türkiye’yi anlama ve hatırlama imkanına da kavuşuyorduk böylece. Yazar, kitabına o kadar samimi yorumlarını katmıştı ki bizim dönemimizdeki insanların tanıdığı, bildiği ve özlediği yaşamlara tekrar tanıklık etmek, coşku-larını yaşamak hatta yaslarını tutmak fırsatını da vermişti aynı zamanda. Küçük mucizeleri, gerçekçi yaşamlarına mütevazı bir biçimde aksettirerek ailesinden sembolleri öylesine ustalıklı kullanmayı öğrenmişti ki anlama ve anlatma üzerine de sorgulanacak hiçbir şey bırakmamıştı. Yazar kitabında

“seni çok iyi dinleyen bir anne, akşamları eve zıpkın gibi gelen mavi üniformalı baba” tanımlamasını yaptığında okuyana, kendisinin yaşadığı güven ve samimiyeti aktarmayı da başarmıştı.

Aileden gelen tüm mayasının sağlamlığı düşünüldüğünde sistemli bir ordudan-kendi babası ile mesleki ve yaşamsal anlamda bütünleşme isteğini tamamladıktan sonra-istifa ettiğinde artık zihninde oluşan sistemin üretkenliğe, öğrenen organizasyonlara ve aktarmaya dönüştürme kararını da vermiş oldu böylece. Aslında öğrendiği sistem, değerler üzerine kurulu kendi aile sisteminin hayatına, paydaşlarına, vatanına ve öğrenmeye bir fidan dikmeye gönüllü olanlara aktarımıydı. “Uğur Böceği Projesi” ile karşılıksız iyilik ve bilgi paylaşımının dağıtıldığı bu sosyal katılıma “uğur böcekleri” adı altında bir sürü gönüllü eğitmen katılıp, ağaç dikme, huzurevi ziyareti yapma en önemlisi de devlet okullarında, cezaevlerinde, çocuk esirgeme kurumlarında ücretsiz eğitimler gerçekleştirerek hayatlarında halılarına iyi ilmekler katmayı sağlamaktaydılar. Ona göre, yaşam boyunca bir iyi ilmek daha katabilirsiniz halınıza hatta kötü ilmekler de katabilirsiniz derken bizi, bir şeyi daha düşündürmeye davet ettiğini anlamalıyız. O da; bir dönemin ya da ömrün sonunda oluşturacağınız halınızın deseni sizin ve herkesin izlemekten mutluluk duyabileceği gibi mi? İstemediğiniz gibi görüldüğünde ise artık ilmekleri sökmenin mümkün olmadığı bir vakitte misiniz?

Bu vaktin ne zaman olacağını kestirmek de maalesef pek mümkün değildir. Mümkün olan farkındalığa sahip olmaktır ki halımızın desenini izlemekten memnuniyet duyanlar da çok olsun.

İzgören; adalet, cesaret, akıl, iletişim, kalite, yenilik, farklılık, çalışkanlık, hız ve yurt sevgisi değerlerini yaşamımızda buldurmamız gerektiği mücadelesini verirken bunları kırlangıçların yaşamı üzerinden esinlenerek kitabına koymuş ve eminim ki konuşmalarında da sıklıkla değinmiştir. Bunları olurken bir kırlangıç gibi bile değimliyiz” diye düşünmeye çalışırken onun hiçbir şeyi, hiçbir canlıyı küçümsememe manaları ile kitabında karşılaştığımda, öğrenecek değerlerin herkesten ve her şeyden olduğunun da vurgulamalarını hep yapmış, hatta bazen okuyucunun da düşündüklerinden dolayı mahcup olmasına bile sebep olmuştur. Bu kitapta en çok etkilendiğim anlamlardan birisi de-belki de bu sadece benim hissettiğim-ailenin yaslarını da öfkeyle ve isyanla değil de hüznünün verdiği olgun bir kabullenişle karşılamaları idi. Yazdıkları o kadar içtendi ki arada hem Aziz Nesin mizahlarını yakalamış gibi heyecanlanıyor hem de sanki babasını ve annesini onun gibi özlemiş oluyordum.

Ahmet Şerif İzgören’in çocukluk ve gençlik Türkiye’sine baktığımızda çok şeyin değiştiğini de şaşkınlıkla ve biraz da üzüntüyle görmekteyiz. Tüketim toplumu olmanın da ötesinde bir savrukluğa değerlerin ve ayıpların, gururlanılacak şeylerin hızla değiştiğine şahit olmaktayız. Kolay yoldan lüks yaşamalara sahip olma, yeni statü için her yolun

mubah sayılması, zahmetsiz fayda yaratmadan bir şeye sahip olma kaygılarının giderek arttığını görmekteyiz. Aile içi şölenlerin, ritüellerin bir kenarda bırakıldığı, prens ve prenses çocukların yetiştirildiği, aile içi iletişimlerin çok düştüğü bu sosyal yapı, değerleri hala savunan topluma yabancılaşan kişilerin bulunmasına da yol açmaktadır. İzgören’in tatlı bir mizah yaklaşımı ile bu konulara yaklaşması, bunları üst değerlere dönüştürmedeki yüceltmeleleri, bireysel çabaların nasıl toplumsal faydalara ve değerlere dönüştürebildiğini örneklerle göz önüne sermesi açısından anlatımları önemli olmuştur. “Süpermen Türk Olsaydı Pelerinini Annesi Bağlardı” isimli kitabında da yazgısal yüklerin değiştirilebilecek fırsatlar olarak görülmesi ile ilgili yaklaşımlarda da bulunmuştur.

Zaman zaman biraz ağladığım bazen de kakhaha attığım birçok kitabında en çok etkilendiğim şeyler ne denilseydi samimi anlatımı derdim. Çocuklara yönelik macera kitaplarında da onları da etkilemeyi başarmış olan yazar kendi anılarındaki, çocukluğundaki coşkusu satırlara dökmüş olduğunu görmekteyiz.

Ahmet Şerif İzgören bu toplumda iyiilmek atmamıza yardımcı olan kişilerden birisi olarak daha çok faydalı işlerine şahit olacağımız bir aydındır. Türkiye’de bir değerdir. Onun topluma ve kültüre kazandırdıkları hep devam edecektir. Güzel desenli halısının da seyredeninin çok olduğuna ve olacağına da eminim.

KELEBEK ETKİSİ

Matematikçi ve meteorolog Edward Norn Lorenz'in, 1963 yılında ortaya attığı kelebek etkisi; küçük olayların büyük etkilere neden olabileceğini ifade eden bir kavramdır. Başlangıçta hava durumu tahminleri için kullanılan bu teori, sonrasında bilimin içinde ve dışında kullanılan bir metafor haline gelmiştir.

Bir sistemin başlangıç verisindeki küçük değişikliğin önceden tahmin edilemeyen büyük sonuçlara yol açması durumudur. Başlangıç koşulundaki değişikliğin zamanla etkisini arttırarak çok önemli sonuçlar ortaya çıkarması olarak açıklanabilir.

Lorenz, kelebek etkisini; bir kelebeğin ormanda kanat çırpması, başka bir kıtada fırtına kopmasına neden olabilir şeklinde tanımlamıştır. Yaşamış olduğumuz pandemi süreci olumsuz anlamda çok güzel bir kelebek etkisi örneğidir.

Şimdi gelelim kelebek etkisinden bizim nasıl faydalanabileceğimize; öncelikle kendi hayatımızdan başlayarak olumlu küçük değişiklikler yapmalıyız. İçtiğimiz suyun kalitesine ve miktarına dikkat et-

mek, düzenli spor yapmak, uyku kalitemize dikkat etmek gibi seçenekler hayatımızda güzel birer kelebek etkisi oluşturabilir. Bizim için büyük, insanlık için ise çok küçük olan bu adımların hayatımıza etkilerini takip etmek fazlasıyla heyecanlı olacaktır. Kendimiz için kelebek etkileri oluşturduktan sonra çevremizdeki insanlara, doğaya ve diğer canlılara yönelik ne gibi etkiler oluşturabiliriz, bunun üzerine de düşünmemiz gerekir.

Yüzlerce hatta binlerce seçenek elbette var. Örneğin; kendimize ve diğer insanlara daha fazla gülümsemek, geri dönüşüme katkı sağlamak, fidan yetiştirmek gibi çok fazla seçenek ortaya konabilir, belki de bunların sayesinde biraz nefes alabiliriz, ne dersiniz?

Size göre neler yapılabilir, benimle paylaşmak ister misiniz?

Lokman Hekim; "İyilik, insanın emniyet kemeridir" der. İyilikle ve sağlıkla kalın...

HER İNSAN BİR KALEM

“Kimi başında taçla doğar, kimi elinde kılıçla... Ben kalemle doğmuşum. İnsanlar kırıcıydılar, kitaplara kaçtım. Kelimelerle munisleştirmek istedim düşman bir dünyayı” diyor Cemil Meriç.

Kim bilir neler yaşadı da dünyayı düşman belleyip kaleme kitaba sığındı. Bazıları; hatta belki bir çoğumuz için bunu anlamak çok da zor değil. Her insan bir kalemdir bana göre ve yazmadan durması mümkün değildir. “Ben yazmam, yazamam” diyen bile yazar aslında. Herkesin vardır hayatta bir samimiyet defteri. En samimiyetsiz zannettiğinizin bile! Kimisi kâğıdı, kalemi alır eline kimi sinisini defter edinir kendine.

Cemil Meriç’in sözleri beni elimden tutup çocukluğuma götürdü. İlkokul çağlarında dış dünyayla olan ilişkimden ziyade, iç dünyayla olan ilişkim daha yoğun ve bambaşka bir boyuttaydı. Yani ayaktayken kuşandığım vaziyetle, yorganı kafama çektiğimdeki benliğimin birbiriyle alakası yoktu. Her zaman duvarları olan ve kendini asla sözle ifade edemeyen bir çocuktum. Bu, aile içi ve yakınlarım dediğim insanlar arasında olduğumda ise tam tersiydi. Bu çelişkinin sebebini hala bilemiyorum; ama iklimime girenlerle vitrinime bakanlara yaptığım

ayrım beni oldukça yoruyordu. Okuldan nefret etmeme rağmen deli gibi ders çalışırdım. Sınıf içerisinde göze çarpmamak adına her kur ala aynen uyar, görülmemek için elimden geleni yapardım.

Kitap okumaya bayılırdım. Küçük bir kasabada oturuyorduk. Merkezdeki kütüphanenin müdavimiydim, aldığım kitabı eve gelene kadar kucaklardım. Eve geldiğimde ise odaya kapanır yüksek sesle okurdum. Her gün bir kitap bitirip ertesi gün teslim edip yenisini almaya başladım. Yine böyle bir gün kütüphane görevlisi kayıt yaparken “Bundan sonra bir kitabı daha ertesi gün getirirsen sana kitap vermem” dedi. Elimdeki kitabı yavaşça yerine bırakıp çıktım oradan ve bir daha da uğramadım. Sekiz yaşlarındaydım ve kalbim kırılmıştı; dürüst olabileceğime yüzde bir ihtimal dahi vermemişti görevli amca. Ben de pes etmişim zaten! Mücadele etmemişim ya da kırık kalbim buna gücüm olmadığına beni ikna etmişti, bilemiyorum. Çocuk kitapları ile aram açılmıştı çünkü artık üyeliğimin bulunduğu bir kütüphane yoktu. Böyle geniş bir yelpazeye sahip mekân bulabilir miydim bilemiyorum. Babamın kitaplarına el koymaya

başladım; ama gel gör ki benim kavrayabileceğim kitaplar değil! Tabii babam beni buna ikna edemiyordu. Hepsini tek tek gösterip “bu da mı değil “diyerek üzüldüğümü hatırlıyorum. Sonrasında babam şiir türü kitaplarına bakabileceğimi, çok net anlamasam da duygusunu hissedebileceğimi söyledi. Anlamadım doğru; ama duyguyu da hissettim. O an şunu fark ettim; şiir yazarken yüreğini bırakıyor şair kâğıda.

Beşinci sınıfa geldiğimde artık Ankara’da yaşıyorduk. Yazdığım bir kompozisyon ödevini sınıfta heyecanla okudum ve bitirir bitirmez öğretmenimin gözlerine baktım. Beğenmişti, belli oluyordu. “Kendin mi yazdın bunu” dedi. “Evet öğretmenim ben uydurdum, kendim” dedim gururla. O an bana bir bakışı vardı ki tam yerin dibine girmelikti, net hatırlıyorum. “Uydurdum denmez ona yazdım denir” diyerek gözlerini devirmesi, başını çevirip gözlerini süzmesi, sınıf arkadaşlarımla gülmesi; benim kulaklarımla uğuldayıp, yüzümün bir alev topuna dönüşmüş gibi kızarması ve ağlamamak için kendimi zor tutmam sonucunda eve gelip yazdığım kâğıdı paramparça edişim, dün gibi aklımda. Yine kalbim tuzla buz olmuştu ve ben yine mücadele etmeden kaçıp saklanmış sonra da duvarlarımı örmüştüm. Belki öğretmenime ne kadar kırıldığımı anlatsaydım; en azından bunun farkında olmasını sağlayabilirdim.

Okul hayatım boyunca parmak kaldırırken elim titremesi ve heyecanımı bir türlü kontrol altına alamayışımdan ötürü hep kaçtım. Kaygılarımla boyum aşırıyordu ve yakamı bir türlü bırakmıyordu. Kendimi hep andımızı okurken hayal ederdim; ama topluluk önünde olması sebebiyle, öğretmenlerimin beni fark etmemesini ve o alana çıkarmamalarını sağladım bir şekilde. Zaten ufak tefek olduğum için bu çok da zor olmuyordu; fakat bunların hepsi koca koca dertlerdi benim küçücük omuzlarımda, yastığa kafamı koyduğumda ince ince düşünülen, uyku kaçıran mevzulardı. Bu nedenle o ve başka kürsüler de dahil hiçbir zaman hiçbir şey konuşmadım. İşin kötü tarafı bunları kimseye akli selim bir şekilde anlatmıyor, her gün kendime bir asabiyet kılıfı kuşanıyordum; böylece güçlü görüldüğüme ve kimsenin alanıma müdahale edemeyeceğine emindim. Ailem ve diğer yakınlarım tarafından bu durum takdir görüyordu; çünkü durumun onlara dokunur bir yanı yoktu ve Dünya’nın bin bir türlü hali var noktasında, o kalkan beni koruyordu; ama ben sosyal anlamda bir türlü rahat davranmadığım için oldukça tedirgin bir halde hayatıma devam ediyordum. Yine de okumaktan ve yazmaktan vazgeçmedim

ama topluluk önünde konuşmak korkulu rüyamdı. Bir konuyu bin bir farklı şekilde yazabilir ama iki kelamı bir araya getirip bir mevzuyu anlatamazdım. Artık kitaplarımı para ödeyerek alıyor, istersem yarım günde veya bir gecede bitiriyor, kimseye hesap vermiyordum. Günlük tutuyor, şiir yazıyor, babamın ajandalarına el koyuyordum.

İnanılmaz bir matematik korkum vardı. Sorumlu olduğumuz üniteleri A’dan Z’ye ezberleyerek sınava giriyordum. Sınavdan önce içimden bildiğim bütün duaları okur, sınav esnasında ise kâğıda bakarak bildiğim bütün kötü kelimeleri sayardım. İnsan çözemediği her şeye düşman oluyor. Bu durumda benim yegâne düşmanım matematikti, bir de çıkışta “sorular çok basitti ya” diye hava atan zekâ küpü öğrenciler. Ahmet Şerif İzgören, altını çizmediğim satır bırakmadığım bir kitabında diyor ki: “Ben bir halt ezberleyemediğim ve o modern matematiği falan anlayamadığım için her girdiğim matematik dersi sonrası “angutsun oğlum sen” diye kendime kızdım. Oysa iyi sporcuymdum. Haftada altı saat matematik, bir saat beden eğitimi göreceğime bir saat matematik, altı saat beden eğitimi görseydim, hatta onu da atletizm pistinde, futbol sahasında görseydim, ülkeye faydam daha fazla olurdu.” (Süpermen Türk Olsaydı Pelerinini Annesi Bağlardı, s. 34) Benimki de o hesap işte.

Ortaokula geldiğimde nihayet beni anlayan, bana güvenen ve mesleğini, öğrencilerini gerçekten benimseyerek yapan bir öğretmen çıktı karşıma. Türkçe öğretmenim okulda beni cesaretlendiren tek insandı. Tiyatroya ilk adımımı onun sayesinde attım. Bana sadece ‘sen bu işi yaparsın’ dedi ve ben de yaptım. İki kelamı bir araya getiremeyen ben; çıktım bir dolu insanın olduğu tiyatro salonunda başrol oynadım. Hayatımın en önemli adımımıydı. Bir de iki yaşındayken taşındığımız sokakta oturan insanlara “biz yeni taşındık buraya, bize gelsenize” demişim, onu saymıyorum.

Karar mekanizmamın saçma sapan şekilde evrildiği lise dönemime geldiğimde ise; nefes almadan kitap okuyan biriydim artık. Ev, servis, boş dersler, tenefüs araları... ‘Edebiyat’ okumak isteyen ben ticaret lisesine ve yine kitaplara dokunmadan yaşayamayan, bilgisayarın açma kapama tuşuna basmaktan anlamayan ve merak dahi etmeyen ben, ‘Bilgisayar Programcılığı’ bölümünü tercih etmişim. Neden biliyor musunuz? Meslek lisesi olsun ki eğer üniversiteyi kazanamazsam açıkta kalmayayım, bir mesleğim ve en azından bir diplomam olsun diye! Başta mağlubum anlayacağınız. Kimisi meslek sahibi oldu ama insanlığından da oldu kimi de iş bulamayıp

başka mesleklerde tutunmaya çalıştı. Bir dönemin gençlerinin çoğu bu şekilde ziyan oldu. Ben de bu ortaya atılan ve benim de balık gibi atladığım saçma sapan fikri uygulamaya geçirmeye kalkışmam sayesinde birçok yılımı heba ettim.

Hayatta kendime en çok sorduğum soru şuydu:

“Benim burada ne işim var?” Cevap aramıyordum, sadece soruyu sorup bırakıyordum çünkü ardı derya deniz, bunu biliyordum. Savrulmak çok mu kolay sanki diye düşünüyor insan; savrulmak kolay değil, bu bir alışkanlık biçimi, başka türlü süneni bilememe ve hareket edememe hali belki de.

Korkularıyla yüzleşmek, kaygılarımı mendil yapıp sallamak zor oldu ama neticede oldu bir şekilde.

Seçimlerimi, dolayısıyla başlangıçlarımı; benliğimi göze alarak değil de korkularımı ön plana çıkararak yaptığım için kendimi hiç görememişim. Haliyle, yıllarca stres bombası ve dört bir yanı kaygıyla çevrili biri olarak hayatıma devam ettim.

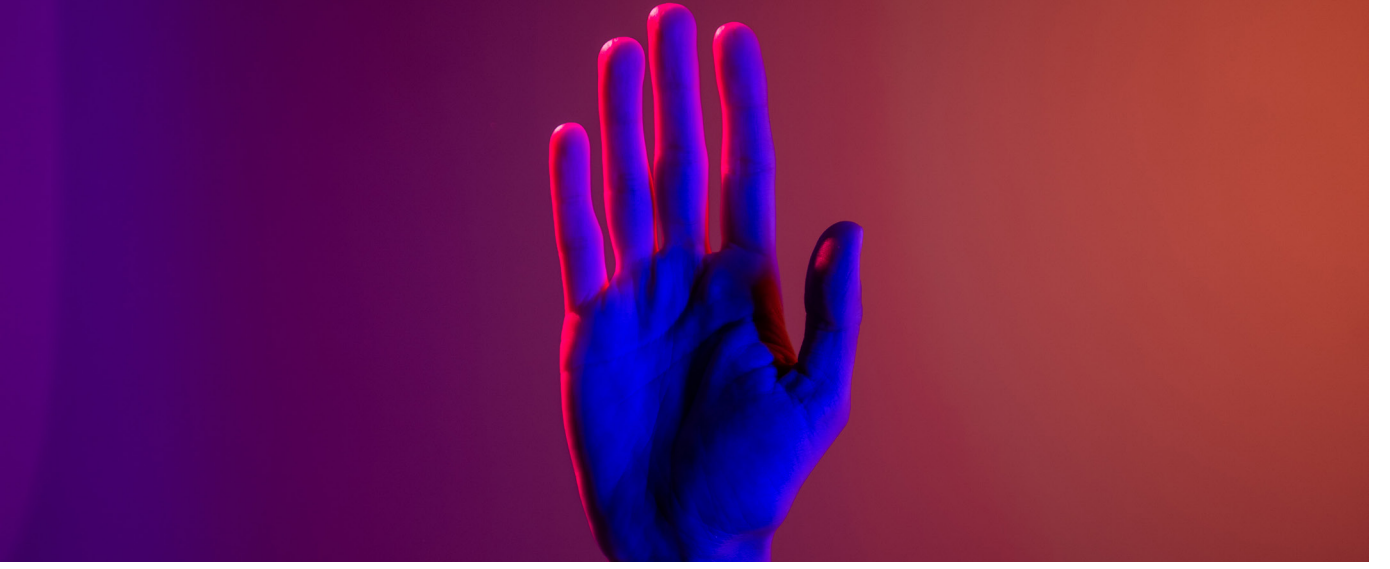
Ne zaman kendimi tanımaya karar verdim, istemediklerime değil de istediklerime odaklandım; işte o zaman kaçmanın ve saklanmamın işe yaramadığını anladım. İçimde büyüttüğüm şeyin zehirli bir sarmaşık olduğunu ve günden güne büyüdüğünü fark ettiğim andan itibaren de kendimin derinliğine

inmeye karar verdim. Önce mevzuyu kabullendim tabi. Sanırım en zor kısmı burası. Hiç yapmayan biri için yere düşen burnunu almak kolay olmuyor haliyle. Hayat bir takım süründürme yöntemleriyle beni denerken (adına tecrübe kazanmak deniyor) edindiğim tecrübelerle oturup bir müddet ağladıktan sonra mecburiyetlerden bir güzel sıyrılıp o tecrübeleri kendime yol yaptım ve özümde döndüm. Beni ben yapan, ruhumu besleyen, gerçekten istediğim işlerle ilgilenmek için daha fazla zaman kaybetmeye niyetim yoktu.

Adım atmakta zorlandığım ve şartlarımı zorlayarak yaptığım her işin ertesi günü güneşin daha farklı bir güzellikte doğduğunu gördüğüm andan itibaren vazgeçmemeye başladım. Ne zaman yapacağım bazı şeyler için tedirgin olsam ve şöyle birazcık sarsılsam şunu hatırlatıyorum kendime “Bugün yapmazsan yarın hiç yapamazsın! Bugün de dünün yarını değil miydi?!”

Hiç korkmuyor değilim elbette; ama artık cesaretim, korkularımın üstesinden gelebilecek vaziyette. Bu hayatta; afallamadan, kırmadan, dökmeden, yanmadan hatta belki yakmadan yaşanamayacağını kabul etmeden yürünmüyor. Belki de insan olmanın yolu biraz da buralardan geçiyor.

SELAM ŞEF

Selam Şef,

Her şey yolundadır umarım. Uzun zamandır seninle bir hasbihal edeyim diyordum; ancak iş-güç ve hay huy derken bir fırsat olmadı. Önce ziyaretine gelip yüz yüze sohbet edelim; “Bahaneyle geçenlerde olduğu gibi tuttuğun balıkları pişirtir afiyetle yeriz” dedim kendi kendime; ancak hava muhalefeti yüzünden son zamanlarda en sevdiğin hobilerinden olan dalmak ve zıpkınla balık avlamayı gerçekleştiremediğini düşünüp vazgeçtim. Zaten Covid 19 pandemisi yüzünden bir araya gelinmesi de sakıncalı. Yazmakla bitmeyecek birçok olumsuzluğuna karşın bazıları için güzel tarafları da var bu meretin. Sanırım kızın Simin de yurt içi seminerlerinden dolayı daha önceleri daha az görebildiği babasıyla bol bol beraber olabilmekte bu sayede. (Ha bu arada lafı gelmişken sorayım; hiç ayak basmadığın şehir kaldı mı ülkemizde?) Neyse konuyu dağıtmayayım. Telefon etmeyi düşünsem de uzun konuşmanın seni sıkacağından ve pek de telefonla konuşamayanlardan olduğumdan, ondan da vazgeçtim. E- posta göndereyim dedim ama o kadar ileti bombardımanından fark eder mi diye düşünüp yine vazgeçtim. Twitter’da yazma limiti var, whatsapp mesajı göndersem yazdıklarım gizli kalmayabilir; cümle alemle paylaşılma riski var. Zaten bir Facebook’um bile yok. Klasik mektup göndersem kim bilir ne zaman eline geçerdi. Ben bu düşüncelerle boşa koyup dolmamakta, doluya koyup almamakta ve balık yeme hayalim bir başka bahara kalmışken Fikirperver’in gönüllü yöneticilerinden, seninle ilgili bir sayı çıkartmayı planladıklarının iletisini aldım. (Her ne kadar otuz ve otuz bir gün çeken bunca ay durur-

ken, seninle ilgili sayı çıkarmak için neden ‘Şubat’ ayı sayısını seçtiklerini anlayamasam da bu tamamen tali bir konu!) Bu, tam aradığım fırsattı. Sadece biz bize olacaktık ve başka hiç kimse bilmeyecekti yazdıklarımı!

Ne zaman ‘ilk kez’ karşılaşmıştık seninle? Sanırım 1981 yılında ben lise son sınıfta, sense benden bir dönem altta öğrenciyken bir araya geldiğimiz bir toplulukta. Hem aşure yiyor hem de çoğunluğun ilim irfan sahibi olduğu bir ortamda Osmanlı İmparatorluğunun 600 yıl süren devlet geleneğinin temelleri ile ilgili bir şeyler konuşuluyordu. O sırada nasıl olduysa söz sırası sana gelmiş ve tarih hocan Çamur Şevket’in anlattığı bir hikayeden bahsetmiş ve herkesin ilgisini çekmiştin. Herkes seni ilgiyle dinlerken ben: “Neden benim hocam Çamur Şevket değil?” diye hayıflanarak biraz da hasetle kalakalmıştım. Adam olacak çocuk daha o günlerde belli oluyordu.

O ilk karşılaşmamızdan sonra okulun orta bahçesinde karşılaştığımızda sorduğun “Abi lise üç zor mu?” sorularına, “Çok kolay; çalışırsan geçersin” cevabını verir, herhangi bir problemin olup olmadığını ve bizden birileri fırça atacak olursa bana gelmeni öğütlerdim. Yani bugünlere gelmede çok katkım var çok! İlk kitaplarında, sende emeği olan kişileri tek tek yazdığın son bölümlere beni de eklemen o günlerin bir vefası sanırım.

1983 yılında Ankara’da, Fakülte ve Yüksek Okullarda yolumuz yeniden keşişti. Seninle gelenler bize uzun süre “abi” diye hitap etmeye devam etmelerine karşın senin daha ilk günden “Naber moruk?” muhabbetine girmen, bir üst devre olarak Ati’yi ve

beni işkillendirse de Çankırı'dan seni çok iyi tanıdığını ve babanın almadığı bisikleti limon satarak aldığını söylediğin, bisikletine başkalarını parayla bindirirken kendisine bedava tur attırdığını söyleyen Musti'nin hatırına seni mazur görmüştük. (Aşırı limon tüketen biri olarak senin o limonları sattığından şüpheliyim. Çoğunu yemişsindir sen.)

Farklı bölümlerde de olsak, tüm üniversite yaşamımız beraber geçti. Derse, yemeğe, kantine, sinemaya, hamama, tatile kısaca her yere hep beş-on kişi beraber giderdik. İki kişilik odalarında görece bireysel yaşamlar süren İstanbul FYO'luların aksine, biz Ankara FYO'lular adeta bir komün hayatı yaşadık. Yediğimiz ekmek içtiğimiz su ayrı gitmezdi. Beytepe'ye giderken serviste "Su sızıyor" türküsünü, yirmi kişilik yatakhane rahmetli Ahmedürey'in sabah uyandığında bulamadığı çoraplarından dolayı kendini dünyanın en şanssız kişisi ilan etmesini, bazı arkadaşların sabahın köründe kalkıp pijamalarını naylon kılıfa koyarken çıkardıkları hışırtıları, Seyfi'nin herkes etüt saatinde harıl harıl ders çalışırken beton zemine atıp defalarca sektirdiği pinpon topunun gıcık eden sesini, gazonunda gece yarısı filmelerini, sabaha kadar açık olan kantindeki çay ve tost eşliğinde edilen sohbetleri, üniversitelerinde başarı gösteren arkadaşlardan dolayı, boğazının kılları kabaran yöneticilerimizin sabahları bizi uyandırmak için koğuşlarımızı nazik ziyaretlerini, üniversitelerarası şarkı ve folklor yarışmalarında yaptığımız Hacettepe tezahüratlarını, özellikle final dönemlerinde gece yarısı dershanede kurduğumuz sofraları, dersane kapısını çıkarıp yerine pencere kanatlarını takarak bar süsü vermeleri, yurda yeni katılan öğrencilere Nevzat'ın önderliğinde oynanan oyunları, Abdi İpekçi Parkında "hırsız var kaçıyor" numaralarını, semt pazarından aldığımız karpuzları hemen orada kasaların üzerinde yemeleri, hafta sonları yanaşık düzen eğitimine çıkmamak için erkenden yurttan çıkıp Cemil Demirsipahi'nin sanat müziği dersine gitmeden önce uğradığımız sabahçı lokantalarında içtiğimiz çorbaları ve keklikli kahvede oynadığımız okeyleri ve daha nicelerini hep beraber yaşadık. Beytepe'ye gitmek için Dikimevinden Hacettepe merkezdeki servislere binmek için yürüdüğümüz yol boyundaki apartmanların zillerini çalıp "sütçü" diye bağırıp yola devam ettiğimiz arkadaşlar arasında sen de var mıydın bilmiyorum ama kesin varsındır; çünkü senin olmadığın bir birliktelik hemen hemen yoktu. Beraber yapmadığımız tek bir şey vardı; şeftali yemek. Şeftaliye dokunmadığından dolayı yemekte çıkan şeftali hakkını seve seve biz verdik. Buna karşılık bizim tabaklarımızdaki li-

monlar da senin mideye giderdi. Bir de senin kadar güzel ve içten gülemezdik hiçbirimiz. O kısık çipil çipil bakan gözlerinle ve anlattıklarınla hiç kimseyi kırmadan çevrendekileri gülmekten kırıp geçirirdin. Sadece biz değil aralarında yakın zamanda rahmetli olan değerli sanat müziği sanatçımız Hüner Coşkuner bile ilk görüşte içindeki güzelliğinin yüzüne vurduğunun farkına varmıştı. Bir şeytan tüyü vardı sende, şeytanlıktan uzak, dostlukla iç içe.

"Düzensiz bir masa sağlıklı bir aklın göstergesidir" anlamına gelen bir İngiliz sözünün tam senin için söylendiğini düşünüyorum. Kaldığımız yurttaki otuz kişilik dershanemizde, üstü zaten her zaman karma-karışık olan masanın çekmecelerinin içinde bulunan onlarca farklı şey arasında, birbirine benzemez nesnelere neler olduğunu merak edenlere özelden mesaj atabilirim. Bir araya getirebilme yeteneğin, gelecekte hem kendi şirketini kurarken hem de diğer şirketlerin organizasyonuna yardımcı olurken uzlaşmaz görünen ilişkilerin ve birbirine benzemez sorunların üstesinden nasıl geldiğinin ve ileride yazacağın kitapların özellikle de 'Geleceğin Organizasyonunu Yaratmak' adlı kitabının bir ön izlemesiydi sanırım. İhtiyacımız olan ve hiçbir yerde bulamadığımız bir nesneyi uzun aramalardan sonra da olsa, senin o masanda bulabilmemiz mümkündü. Teklifsizce alır kullanırdık. Tabii sen de bizimkileri.

Dil bilim ve edebiyat farklılıklarından dolayı her ne kadar bölüm derslerinde bir arada olamasak da öğretmenlik sertifikası, 'Türkçe' ve 'İnkılap Tarihi' derslerini beraber alıyorduk; ama sen derslerden çok sosyal ve sportif faaliyetlerde ön plandaydın. Gerek lisede gerekse üniversitede yapılan maçlarda oyun kurucu olarak takımının as elemanlarındanydın. Hadi futbolu anladım diyelim (gerçi onu da anlamam ya!) ama basketbolda bu kadar iyi olmanı; hatta fakültenin kız takımının koçu olmanı hala anlayamıyorum. Senin iki katın kadar olanlar (mesela ben ya da Şinasi) bir top bile süremezken sen nasıl oluyor da rahatlıkla potaya kadar gidebiliyor ve sayı yapabiliyordun? Tabii bu ve diğer konulardaki ustalığını, lisedeyken yatılı okuduğumuzdan dolayı ancak hafta sonları izne çıktığımızda, belediye otobüsüne binebilmek için bizim okulun durağını değil de dört durak önceki 'Kandilli Kız Lisesi'nin önündeki durağı tercih ettiğin, o okulun kızları dışarı çıkana kadar beklediğin ve sırf bayanlara olan saygından dolayı otobüse binme önceliğini onlara verdiğin günlerde sana "yürüyen pardesü" iltifatında bulunan kızlar da bilmiyorlardı; zarfa değil, mazrufa bakılması gerektiğini çoğumuz senden öğrendik. İş hayatındaki kuruculuk yeteneğinin bir kısmının da

pazarlarda limon satmanın yanında, bu sporlarda kendini geliştirmenden geldiğini tahmin ediyorum.

Üniversite bittiğinde her birimiz farklı kentlere gittik. Sen Balıkesir’de, ben İstanbul’daydım. Ev telefonumuzun bile olmadığı o yıllarda sadece yazları belki bir iki gün karşılaşabiliyorduk. İş hayatına başladığımızda içinde bulunduğumuz ortam her ne kadar kısıtlamalarla dolu olsa ve şikayetlerimiz olsa da katlanılmaz değildi. Var olan sorunların üstesinden gelebiliyorduk. Belki İstanbul’da yaşayıp, beş yıl kadar önce, sıralarında öğrenci olarak oturduğumuz okulumuzda kendimiz gibi çocuklara öğretmenlik yaptığımızdan dolayı, biz yaptığımız işe yabancılaşmamış ve dört elle sarılmıştık. Farklı bir yaşam ve meslek aklımızın ucuna gelmiyordu; ancak sen ve bir iki arkadaşımız daha o zamanlar daha farklı ve geniş bakabildiniz ve o zamana dek yaşadığımız sürece mahkum olmadığımızı, farklı seçimler de yapılabileceğini bize gösterdiniz. Bu büyük bir cesaretti ve o ana dek bize sunulan, bizim de sorgulamaksızın kabul ettiğimiz sisteme bir bakıma karşı çıkışı gerektiriyordu. O ana dek içinde olduğun, güvenli ve konforlu bir alandan çıkıp bizim aklımıza hiç gelmeyen, bazı arkadaşların aklına gelse de cesaret edemediği, belirsizliklerle dolu bir süreç başlamıştı senin için.

İstanbul’da Seyfi ve Musti ile yaşadığımız eve gelip ordudan ayrılma kararını açıkladığında, seni vazgeçirmek için dil döktüğümüzü hatırlıyorum; ancak sen çok kararlıydın ama biz üzülmüştük senin için. Ancak sen yapacaklarını çoktan kafanda planlamıştın. Belli bir basamakta pek bir şey yapmayıp belirli bir zaman dilimi bekledikten sonra bir üst basamağa çıkmak sana göre değildi. Hayallerini ve planlarını anlatıp “Sistemi öyle kuracağım ki ben dahil, sisteme en alttaki çay ocağından girip kendini ispatlaya ispatlaya yukarı çıkmalı insan” diyordun. Ayrıldığın sistemin standartlarının, kişinin kendini geliştirmesine fırsat vermediğini söylüyordun. Bizse; kendi konforlu dünyamızda senin hayalinin, üstesinden gelinemez boşuna bir uğraş olduğunu düşünüyorduk. Ama sen başardın ve birçoklarına örnek oldun. Yazdıkların başucu kitapları oldu, benim de arasında olduğum birçok kişi için. Umutsuzluk içinde, geleceğe güveni kalmamış nice kişi için de motivasyon ve güç kaynağı oldu yazıların ve seminerlerin. Hayatta öğrendiklerini ve yaşadıklarını esprili hitap kabiliyetin ve yaşanmış hikaye alıntılarıyla, okuyucuya ve dinleyiciye olumlu bir bakış açısıyla sunman, yüreklerde ve beyinlerde silinmez izler bıraktı. Bakma sen destursuz bağa girip “Ben otursam onun yazdık-

larını üç günde yazarım” ve “Tribünlere oynuyor” diyen sosyal medya kaleşörlerinin yazıp çizdikleri lafazanlıklara! Senin yazıp söylediklerinle yaptıklarının ne kadar tutarlı olduğunu göremediklerinden, bilemediklerinden ya da çekemediklerinden kaynaklanıyor tüm o yargıları. Ağaca odaklanıp ormanı göremeyen, kitaplarında bir cümleye veya hikayeye odaklanıp özü ve bütünü algılayamayan ya da seminerlerinde kısacık bir ana takılıp seninle ilgili olumsuz bir yargıya kapılan bu arkadaşların, seni tanımadıklarından eminim. Günlük hayatını nasıl sadelikle yaşadığını, geçmiş yaşantılarına ve de arkadaşlarına karşı ne kadar vefalı olduğunu anlatmak için babanın senin için satmak zorunda kaldığı vosvosu, yıllar sonra nasıl bulduğunu ve evinin bahçesinde hala nasıl muhafaza ettiğini bilmeleri yeter sanırım. Bilen bilir bilmeyenler ise ekşi ekşi(!) konuşur. Kurduğun Uğur Böcekleri Derneği’nden, şirketlere verdiğin seminerlere giderken yol üstünde uğradığın köy okullarında verdiğin ‘Kendi Hayatının Lideri Ol’ seminerlerinden, hayatlarına dokunduğun sayısız insandan, Orhan’la beraber kurduğun ‘Karaoklar Ekolojik Çiftliği’nden, moderatörü olduğun eski arkadaşlarından oluşan ‘Eyo Eyo Fyo’ whatsapp grubundan ve daha nicelelerinden bahsetmiyorum bile.

Silahlı Kuvvetler’den ayrıldıktan sonra çalıştığın, Bursa Tömer şubesinde çıkartmış olduğun ‘Çeviri Dergisi’nin içeriğine katkıda bulunup İstanbul’da dağıtım konusunda yardımcı olduğumda iletişimi farklı bir boyut kazandı. Daha sonra Ankara’ya gidip farklı bir alanda çalışmaya başladığında, yoğunluktan kaynaklanan aralıklar olsa da birbirlerini çok iyi tanıyan ve seven dostların araya giren ayrılıklardan sonraki ilk karşılaşmalarında hiçbir şeyin değişmemiş olduğu; sanki dün ayrılmışcasına devam ettiği gibi ilişkimiz devam etti. Sadece benimle değil, çoğu arkadaşınla ilişkini hiçbir zaman koparmadın. Verdiğin seminerler ve yazdığın kitaplar ve tanınırlığın çoğaldıkça, sadece benim değil seni tanıyan diğer arkadaşlarımızın da senin “bizim arkadaşımız” olmandan dolayı duyduğumuz gurur artıyordu.

İngiltere’de aldığın eğitimden gelip İstanbul’da bizde kaldığın bir gün, yeğenim Merve’yi görüp hayatta en çok istediğin şeyin bir kız çocuğunun olması olduğunu söylemiştin Sibel’le bana. Allah Meltem’le sana bir tane değil iki tane güzeller güzeli tatlı kız verdi. Ne mutlu sana! (Bu arada bize İngiltere’den geldiğinde getirmiş olduğun, Hıdır Kişisel Gelişiyor’un kahramanı Hıdır’ın, Leonian kurabiyeleri kadar olamasa da nefis İngiliz kurabi

yelerinin zarif kutusunu, hala düğme kutusu olarak sakladığımı söyleyeyim. Böyle de kıymet bilir biriyim ben de senin gibi!)

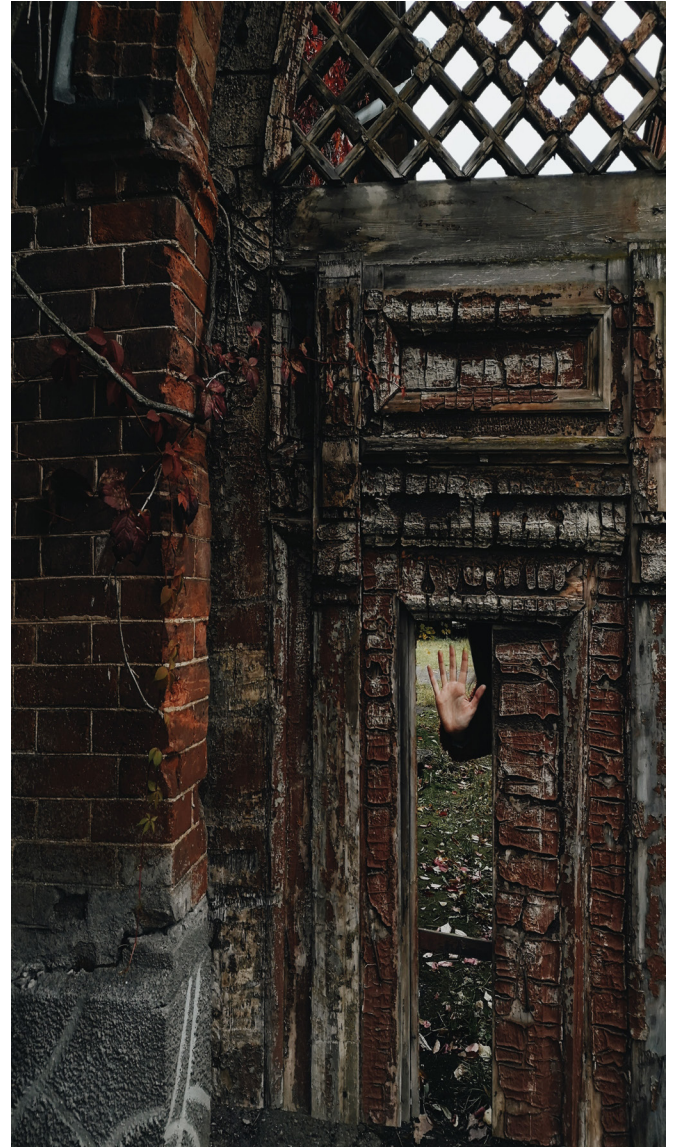
Kitaplarında ve seminerlerinde “Çocuklar dudaklarınızı değil, ayaklarınızı izlerler. Eğer bir lider değer kavramlarına sahipse, insanlar onun peşinden giderler.” diyorsun. Seni takip eden ve seven bunca kişi olduğuna göre yaşattığın değerler o kişilerde bir karşılık buluyor demek ki. Tek bir sorunumuz olduğunu söylüyorsun; iyi eğitim almamış, bakış açılarını geliştiremediğimiz, alan derinliği olmayan insanlar kitlesi. Çözümün de bilgiye yatırım yapmamız gerektiğinde yattığını söylüyorsun. “Bilginin zekatını vermek gerekir” diyorsun. Kendi kurduğun şirket ve derneklerde de bu fikrini uyguladığını biliyorum. Kurduğun ‘Uğur Böcekleri Derneği’nin de sloganının “İyilik yap karşılık bekleme, bilgiyi paylaş karşılık bekleme” olması bunun bir göstergesi bence. Bir yönetici olarak çalışanlarına bilgiyi paylaşmaları ve çalışanlarına yol göstermelerini öneriyorsun. Güçlendirilen çalışanların mutlaka karşılığını bir şekilde vereceklerine inanıyorsun. İzgören Akademi’nin nasıl kurulduğunu ve başarıya ulaştığını anlatırken her şeyin temelinde; “Ailenden aldığın terbiyenin ve özellikle baban Erdoğan amcanın verdiği sözü her türlü şart altında tutmasının yattığını” söylüyorsun. “Her kişinin her gün ilmek ilmek halı dokuduğunu; bir gün güzellik, diğer bir gün de kötülük yaparak birer ilmek attığını ve hayatının sonunda bir halı bıraktığını, amacının kendinden geriye lekesiz bir halı kalması olduğunu” söylüyorsun. Bugüne kadar lekesiz tertemiz bir halın olduğuna kefilim ve gelecekte de güzellikler ilmeklemeye devam edeceğine inanıyorum.

Hiçbir zaman yılğınlığa yer vermedin hayatında. Buldukları konumda kendilerini güçsüz, başarısız ya da hakkı yenen biri olarak görenlere tavsiyen; gitmek istedikleri yolda emek, bilgi ve dürüstlüğü bir araya getirmeleri olmuştur. Bu değerleri bir araya getirenlerin, gidemeyecekleri hiçbir yer olmadığına inanıyorsun. Bu noktada benim o kişilere vereceğim örnek: Bundan otuz küsur sene önce, her şeyi bir kenara koyup sıfırdan başlayan sen olabilirsin. Her zaman bu yolda yürürken tek başına olmadığını ve yanındaki dostlarıyla ve iş arkadaşlarıyla bunu başardığını gösterdin. Mevlana’nın dediği gibi: “İnsanlarla dost ol, çünkü kervan ne kadar kalabalık ve halkı ne kadar çok olursa yol kesenlerin beli o kadar kırılır” sözündeki gibi dost ve arkadaş biriktirdin senelerce ve biriktirmeye de devam ediyorsun. Geçen sene yaz-

mış olduğun ‘Şu Hortumlu Dünyada Fil Yalnız Bir Hayvandır 2’ adlı kitabında da “Bizler tek kanatlı melekleriz; ancak birbirimizi kucaklarsak uçabiliriz. Etrafınızda tıklım tıklım insanlar olmaktansa, sizi yarı yolda bırakmayacak can dostlarınız olsun yeter. Çevrenizdeki insanların kalitesi sizin de kalitenizi ve geleceğinizi belirler; önce kendi aranızda dost olun” diyorsun. Kırk yılı aşkın dostluğumuz boyunca, senin dostlarına ne kadar vefalı olduğunu ve arkadaşlarına ne kadar değer verdiğini çok iyi biliyorum; darısı seni tanımayanlara. Önemli olan insanlara dokunabilmek, iyi anılar ve güzellikler biriktirip paylaşabilmek ve “Ya bir iz ya da söz bırakabilmek” senin gibi. Bana katmış olduğun tüm güzellikler için teşekkür ederim. Allah seni kendin gibi insanlarla karşılaştırmaya devam etsin. Başta annen, Meltem, Nisan, Simin ve kız kardeşin olmak üzere tüm sevdiklerinle mutlu ve sağlıklı bir ömür dilerim. Baki selamlar.

Kestane kebab, acele cevap.

(Artık bu mektuptan sonra bir balık yeriz herhalde)

DÖNDÜR KENDİNİ

Hayatın çok mu sıradan, hep aynı şeyleri mi yapıyorsun, dün bugün ile aynı mıydı? Yarından beklentilerin neler, kimin elinden tuttun son zamanlarda; en son kime yardım ettin karşılıksız? Sevdiklerine ne verdin mutlu olsunlar diye ya da hangi kitabı okudun bu aralar? En son kimlerle kahkaha attın karnın ağrıyana kadar? Yaptığı güzel bir davranış için tebrik ettin mi arkadaşını, bir çocuğa hikaye anlattın mı; yaşlı teyze ne yaşamış gençliğinde dinledin mi? En son hangi müziği dinlerken çılgınlar gibi dans ettin kendi kendine? Bu aralar yeni bir şeyler öğrendin mi? Hıçkırığa hıçkırığa utanmadan ağladın mı hiç? Odanın tavanına bakarak hayaller kurdun mu?

Doğduk, büyüdük, yaşıyoruz ve bir gün göçüp gideceğiz; böyle mi olsun? Katlediyoruz güneşin doğuşu ile batışı kısmındaki vakti. Bir şeyler yapmak, bir iz bırakmak lazım geçtiğimiz yerlere. Geldiysek bu dünyaya vardır yapacağımız mutlaka; dokunmak lazım hayatlara. İşte burada tercih bizim! Oturduğumuz yerden bir şeyler beklemek mi yoksa hayata bir şeyler katmak mı? Derler ki: “Vermek almaktan daha çok mutlu eder insanı.” Şikayet etmeyi bırakıp teşekkür edelim artık hayata. Gittiğin yollar kuraksa tohum al yanına, göreceksin dönüşte yemyeşil olacak her yer.

Ne çok soru, ne çok sorun var öyle değil mi? Kapatalım o pencereyi. Bazen tek çıkış yolu kendi seçimlerimizdir. Bir şeyler değişsin istiyorsak, döndürmemiz lazım kendimizi. Mesela; evcil hayvanımız yoksa, küçük kızım gibi salyangoz beslemeliyiz yada uğur böceği ailesini bir süre misafir etmeliyiz menekşelerin üzerinde. Bazen büyük kızım gibi isyan etmeliyiz pembelere, “Yok mu bunun mavisi” demeliyiz. “Artık bebek istemiyorum hediye olarak, ben araba istiyorum” diyebilmeliyiz özgürce. Çık-

malıyız kalıpların içinden. Mutluluğu bir iki cümleye hapsedemeliyiz. İşin içinden çıkamadığımız onlarca sorun oluyor hayatta. Herkes üstüne üstüne geliyor bir anda. Hah tamam işte tamda o anda dur ve döndür kendini; vardır mutlaka yapacağın bir şeyler, vardır mutlu olacak kırıntılar etrafta.

Bir gün, çalıştığım hastanede yemekhaneye indim. O günde sevgililer günüydü. Görevli arkadaşlar hiç üşenmemiş ve o gün yemekte çıkan tatlının üstünü kalp şekli ile süslemişler tek tek. Nasıl hoşuma gitti anlatamam; ama yemeğini yiyen çıktı gitti. İki garson arkadaşta kapıda duruyor, yüzlerinde hafif bir tebessüm, belki birileri teşekkür eder diye... Ben çıkışta kapının yanındaki dilek-şikayet kutusundan boş bir kağıt aldım. Kapıda duran garson arkadaştan kalem istedim. Elimdeki kağıdı görünce suratı asıldı, yanındakine baktı. Bir şey demedi ama biraz sinirlendi. Büyük bir ihtimalle benim olumsuz bir şeyler yazacağımı düşündü. Bende o gün yaptıkları jestin ne kadar güzel olduğunu yazdım ve emekleri için bütün ekibe teşekkür ettim. Katlayıp kutuya attım. Kalem geri verirken yüzüm pek bakmadılar. Bende bir şey belli etmemeye çalıştım. Ertesi gün o iki garson yine yemekhane kapısında duruyorlardı. Beni görünce yüzlerinde koca bir gülümseme oldu. Selamlaştık, gözlerindeki mutluluk yetti bana. Her gün binlerce kişi yemek yiyoruz o salonda, varlıklarının farkında olmadan. Bazen mutluluk dediğimiz şey yanı başımızda olabilir; görmeyi, söylemeyi, fark etmeyi bilmemiz gerekir. Bazen dönmemiz gerekir olduğumuz yerde. Durup düşünmek gerekir, susup dinlemek gerekir, bakıp görmek gerekir. Döndür bakalım kendini, sen nerede yakalayacaksın mutluluğu acaba?

Reklam vermek ister misiniz?

2017'den itibaren faaliyetlerimize başladığımız zamandan bu yana geçen sürede bir çok gönüllü iş yapmış bulunmaktayız ve hedefimiz daima hep daha fazla insana ulaşmak olmuştur. Belirli bir noktadan sonra artık daha fazla insana ulaşmak maliyet gerektirmekte ve gelir kaynağına ihtiyacımız bulunmakta. Bu yüzden dolayı Web sitemizin hosting domain masrafları, Instagram, Facebook ve daha farklı platformlardaki Fikirperver Dergi, Geleceğimiz Kitapta ve Bir Ömür Bir Hikaye projelerinin tanıtım masraflarını karşılamakta güçlük çekmemiz, reklam ve sponsor arayışları içerisine girmemize sebep olmaktadır. Bizlere destek olmak isterseniz reklam, sponsorluk, iş birliği yapabilir ve bizlere destek olabilirsiniz. Bu süreçte amacımız her gün yeni bilgilerle çok daha fazla insana fayda sağlayabilmek ve farkındalık kazandırmaktır...

FİKİR **PERVER**

Gidilen okul sayısı: 28
Götürülen kitap sayısı: 10175
Toplanan kitap sayısı: 12117

Kasım 2017' de üniversite öğrencileri tarafından başlatılan köy okullarına kütüphane kurma projesi bugün itibariyle 25 okula ulaşmıştır. İncelemek için sosyal medya hesaplarını ziyaret edebilirsiniz.

Etrafında kimseyi bulamamak zor, içinde kimseyi bulamamak ise daha zor.

Doğan CÜCELOĐLU

Söz konusu başkalarının derdi olunca nasıl da hep daha zeki, daha nesnel oluruz.

Stefan Zweig

Biz sevmekle yükümlüüz, kavuşmak mı? Onu Allah bilir.

Neşet ERTAŞ

İyi uyku uğruna, tüm gün uyanık kalmak gerekir.

Nietzsche

FİKİR **PERVER**